

Cs. Nagy János

Krisztus tanítványai

Az igehirdetések elhangzottak
a Budapest-Pasarét Református Egyházközség
evangélizációs hetén,
2013. szeptember 23-28.

Tartalom

1. Mindvégig kitartanak	3
2. Olyanok, mint a mesterük	14
3. Nem félnek a világtól	24
4. Vallást tesznek Krisztusról.....	35
5. Küzdelemben élnek	45
6. Mennyei jutalom közvetítői.....	56

1.

Mindvégig kitartanak

Alapige: Máté 10,16-22

„Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógáikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak. Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok. Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen, és megöletik őket, és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevéért, de aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.”

Imádkozzunk!

Dicsőséges Megváltónk, az első szavunkkal ma este magasztalunk téged, mert te végig megálltad a nagy tusát. Eljöttél a földre, megváltó Urunk, és végigküzdötted azt a harcot, amelyre az Atya elhívott, amellyel megbízott, és amellyel üdvösséget szereztél a te népednek.

Magasztalunk ezért a dicsőséges győzelemért, és kérünk, hadd legyünk tanítványaid, hadd hasonlítsunk reád, formáld az életünket ma este is. Vonj magadhoz egészen közel.

Kérünk, add megértenünk igédet, szavadat. Abból látjuk és tudjuk, Urunk, hogy itt vagy velünk, hogy te tanítasz minket.

Ezért kérünk, hogy a Máté evangéliumából ezt 10. fejezetet hadd értjük meg minél jobban. Te taníts minket, hogy tanítványaid lehessünk és mi is végig megálljuk a nagy tusát.

Ámen.

Igehirdetés

Ha Isten akarja és élünk, akkor esténként Jézus Krisztus tanítványairól fogunk hallani, de nem egyenként vizsgáljuk meg őket, hanem azt fog-

juk Isten ígéből felfedezni és remélhetőleg megérteni, hogy milyenné formálja Jézus Krisztus a tanítványait.

Ez a kifejezés: tanítvány, az Újszövetség egyik kulcsszava. A Jézus Krisztusban hívó embert nevezi így az evangélium. Akik elindultak Jézus után, követték Őt, azokat nevezi a Szentírás tanítványoknak. Az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk erről. A tanítványokat később, Antiókhia-ban kezdték úgy is hívni: krisztiánói, krisztuskodók, Krisztus-formák, akik mindig csak Krisztussal jöttek, mindenük Krisztus volt. Később ez a krisztiánói kifejezés formálódott át a magyar nyelvben keresztyén vagy keresztyén nevezetté.

Máris elértünk a lényeghez! Milyenek a keresztyének, a keresztyének Jézus szerint. Erről sokféle véleményt lehet hallani. Mindenki mondhatna legalább hármat, és holnap este is itt ülnénk. A lényegi kérdés nem az, hogy mi a véleménye a világnak, másoknak a tanítványokról, a keresztyénekről, hanem Krisztus véleménye a döntő.

Amikor Jézus Krisztus a földön szolgált, akkor embereket hívott el, szólított meg azért, hogy tanítványai legyenek. Az elmúlt alkalommal hallhattuk, láthattuk a Szentírásból, hogy a tanítványok bizonyos szempontból különös emberek. Jézus a tanítványokat az Ő követeivé, küldötteivé teszi. Így kezdődik a 16. vers: „Elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.”

Az egész 10. rész nagyon fontos nekünk. Mivel rendszeresen szoktam házi feladatot adni, hadd tegyem ma este is: Kérem, hogy legyetek kedvesek estéről-estére nemcsak eljönni és együtt hallgatni az ígét, hanem fáradjunk azon, hogy minél jobban meg is értsük Jézus beszédét. Ebben nagy segítséget jelent, ha elővesszük a Máté evangéliuma 10. fejezetét és elolvassuk. Ne csak annyit halljatok róla, amit itt egy ige hirdető el tud róla mondani. Hanem értsétek meg, mint tanít Krisztus a tanítványokról.

A 10. fejezet azt mutatja be, ahogyan Jézus felkészíti a tanítványait. Magához hív embereket, megajándékozza őket önmagával, az egész üdvösséggel, a bűnök bocsánatával, örök élettel, és átformálja az életüket. Tanítvánnyá, keresztyénné teszi őket. Jézus Krisztus a menny Királya küldi el a tanítványokat, ezért a tanítványok királyi követek.

A mai ígében a tanítványok fontos jellemvonását látjuk. Egész pontosan azt figyelhetjük meg, hogy Krisztus milyenné formálja őket. Ijesztő szakaszt olvastunk. Sok rettenetes mozzanatot hallottunk. Fájdalmakkal teli mozzanatok. „Törvényszékre visznek majd titeket. Mindenki előtt gyűlöletesek lesztek.” – Nem egy hízelgő ajánlat. Hogyan fogadnánk, ha bárki ezt az ajánlatot kapná közöttünk: Gyere, legyél keresztyén és akkor majd törvényszékre visznek téged, és megkorbácsolnak! Menj, mint a bárány a farkasok közé! Képzeld ezt a képet: egy bárány a farkasok között, hajmeresztő belegondolni. Jézus Krisztus így küldi el a tanítványait. Nem

véletlenül alakul majd a tanítványok élete. Krisztus készakarva küld tanítványait a nehezekbe. A nehezekre készít fel, ennek az elhordozására tesz alkalmassá úgy, hogy az igazi tanítvány mindvégig állhatatos marad, mindvégig kitart, mindvégig megmarad, mindvégig köti magát Jézus Krisztushoz. Nem rendül meg.

Talán látjuk, milyen nagy munka, amit Krisztus megígér ebben az igében. Ez az evangélium. Miközben egy egész világ tör majd a tanítványra, miközben királyi követként élük az életüket, hirdetik a mennyek országának örömhírét, aközben Krisztus elvégzi, hogy az igazi tanítvány végig állhatatos marad.

A felkészítésről van tehát szó. Hangsúlyozom, és kérem, jól értsék meg, hogy amikor Krisztus magához hív, akkor mindazzal megajándékoz, ami az övé. Minden mennyei kincsét odaadja az övéinek. Egész szeretetét, a váltságművel megszerzett teljes üdvösséget, mindent, mindent. Ebbe beletartozik az is, hogy átformálja az életüket, és a legnehezebb szenvedéseket is elbíró élet lesz a tanítvány élete. – Ez a lényege a mai ígéneknek.

Tehát lesz, aki állhatatos marad. Ha az a kérdés: milyen Krisztus tanítványa, milyenné formálja Ő a tanítványait, akkor azt mondhatjuk: állhatatossá formálja őket. Munkálja az életüket és miközben az egész mennyet odaadja, megnyitja az Atyai ház kapuját és a menny Istenének szívét a tanítványok felé, aközben elkezdi átformálni az életüket.

Nézzük meg közelebbről, milyen kitartásról tanít az Úr? Aztán röviden érintsük, hogy miért van szükség a kitartásra. Végül arra is figyelmet tudunk fordítani, hogy, milyen gyümölcsöt, milyen áldásokat jelent az Úr munkája.

Milyen kitartásról van tehát szó? Az olvasott mondat kijelentés! Röviden hadd szóljak egy olyan lelki betegségről, ami sokunkat jellemez. A betegség abban áll, hogy olvassuk a Bibliát, és mindjárt felszólítást keresünk benne. Akkor is felszólítást keresünk, ha ott nem felszólításról van szó. E betegség folytán sok ígéretet nem vesz észre a hívő. Nem ígéretként látja, érti Isten szavát, hanem feladatként vagy teljesítendő kötelezettségként, ami terhet jelent számára.

Most azonban kijelentést olvasunk. Azt olvastuk: Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözü. A mondat nem felszólítás. Értsük úgy, ahogy Jézus mondta: „Aki mindvégig állhatatos marad, az megtartatik.” – Teljesen logikus mondat. Milyen a valódi tanítvány? Ha ezt a kijelentést matematikai képletben helyeznénk el, az egyik oldalon az áll: aki mindvégig állhatatos marad. A másik oldalon: = megtartatik. Az egyenlőség két oldala ugyanazt jelenti.

Hadd hozzak egy párhuzamot az igéből, ahol ugyanezt a jelenséget látjuk: „aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözü”. Ismét azonosságot hallottunk. Hisz és megkeresztelkedik! Aki hisz az evangéliumban és vállalja

Krisztus megvallását és népével való közösséget, az üdvözül. Aki üdvözül, az hisz Jézus Krisztusban, hisz az evangéliumban és vállalni fogja a Krisztus népével való közösséget, és megkeresztelkedik. Jól értsük tehát ennek a mondatnak a logikáját. A mondat kijelentés, a kijelentés két eleme pedig egyenlő. Jézus kijelenti: aki kitart, aki állhatatos marad, az üdvözül. Ilyen a valódi tanítvány.

A kitartás azonban mindig maga után vonja, hogy mi mellett tart ki az ember. Az állhatatosság mindig maga után vonja, hogy miben lesz állhatatos valaki. Olyan, hogy valaki csak állhatatos, ilyen nincs. Az ember mindig valamiben állhatatos. Például a munkájában: tízszer nem sikerül, de tizenegyszer is nekifog, és nem adja fel. Ilyen az állhatatos, a kitartó ember.

Mire irányul tanítványok kitartása, miben kitartóak a tanítványok? Mivel a tanítványok királyi követek, a kitartásuk arra irányul, akit képviselnek. Kitartásuk, állhatatosságuk Urukkal kapcsolja össze őket. Vagyis a tanítványok Jézus Krisztus mellett kitartóak, Jézus Krisztus mellett állhatatosak. Az egész ige arról szól, hogy Jézus felkészíti a tanítványait: menjenek el, képviseljék Őt, hirdessék az üzenetet, amit rájuk bízott. Ebben lesznek ők kitartóak, erre irányul az állhatatosságuk és kitartásuk. A tanítványok Jézus Krisztus személyéhez ragaszkodnak.

A kitartás azt is jelenti, hogy a tanítványok felvállalják Urukat. Úgy mennek be egy városba mint tanítványok. Nem halászokként, nem lelkipásztorként, nem reformátusokként, hanem úgy, mint akik Jézus Krisztushoz tartoznak. A tanítványok bemennek Izraelben egy városba, egy faluba. A lakók kint ültek a városkapunál, ahol azonnal észreveszik, ha idegen érkezett hozzájuk. Amint a magyar vidéken. Ha megjelent egy faluban néhány idegen, azt észrevették: Ez az autó nem szokott itt járni, kik lehetnek ezek? A tanítványok is feltűntek, különösen, ha Jézussal csapattól érkeztek meg. Feltűnő jelenség volt a megérkezésük: kik vagytok ti, honnan jöttetek, mit akartok? A tanítványok pedig ragaszkodtak ahhoz, hogy ők Krisztus követői. Úgy mutatkoztak be, mint akiket Krisztus küldött, akik Krisztushoz tartoznak.

Ez az állhatatosság a Szentírásban sok helyen visszatükröződik. A tanítványokat a Krisztushoz ragaszkodás állhatatossága jellemezte. Ebből nem engedtek, nem adtak fel. János, a szeretett tanítvány, első levelét plasztikusan kezdte: amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk, amit kezeinkkel megérintettünk, azt hirdetjük. Ki volt az, akit láttak, hallottak, szemlélték, kezükkel érintettek? Jézus Krisztus. Kiről szól az a levél, kihez ragaszkodott János, amikor írta? Jézus Krisztushoz.

A tanítványok ragaszkodása, kitartása, kiállása, állhatatossága, megmaradása tehát *Jézus Krisztus személyéhez* kötődik. Ugyanakkor a tanítványok állhatatossága *az üzenethez* való ragaszkodást is jelentette. Ők, mint a Király követei, bármilyen nyomorúságba is kerültek, ragaszkod-

tak ahhoz az üzenethez, amit Krisztus rájuk bízott. Ragaszkodtak az evangéliumhoz. Ez jellemezte őket.

Az evangélium lényegét megpróbálom a számomra eddig a legtömörebb összefoglalással elmondani. Magam is tanultam ezt az összefoglalást, ami így hangzik: Isten megmenti a bűnöst. Ez az evangélium rövid összefoglalása. Ezt lehet bővíteni: Isten Jézus Krisztus által megmenti a bűnöst. Vagy: Isten kegyelméből megmenti a bűnöst. Vagy: Isten hit által menti meg a bűnöst. A lényeg az, hogy a szent Isten, Ő egymaga tesz valamit, amivel megmenti, teljesen megmenti a bűnöst. Ha ebből bármit elhagyunk, akkor nem marad semmi. Akkor marad Isten, aki nem ment meg senkit, marad Isten és ember, de nem lesz megmentés, az ember el fog veszni. Vagy marad a bűnös, akit senki sem ment meg? Ha összefoglalásunkból elhagyjuk Istent, nem lesz, aki megmentse a bűnöst. Összefoglalásunk nem egyszerűsíthető tovább. A tanítványok üzenete: Isten megmenti a bűnöst! Ehhez ragaszkodtak a tanítványok.

Az Úrtól kapott üzenethez ragaszkodás alkalmazását hozom most közelebb. Az evangéliumhoz való ragaszkodásnak sok esetben nagy híjával látom magyar népünket, és az ördög egyik fontos célja, hogy ne ragaszkodjunk az evangéliumhoz.

Amikor a rajongó emberek „második áldást” keresnek, akkor kérdés: ragaszkodnak-e még ahhoz az egyszerű evangéliumhoz, hogy Isten megmenti a bűnöst? Amikor emberek a megmentő evangélium a megtérés után „valami mást és még többet” keresnek, akkor kérdés, hogy ragaszkodnak-e még ahhoz, hogy Isten megmenti a bűnöst? Elvárás lehet, hogy a keresztyének jó emberek legyenek. A tanítványok engedelmesek az Úrnak, hiszen Jézus az Uruk. De amikor üdvösség-feltétellé tesszük, hogy a keresztyének jó emberek legyenek és teljesítsenek bizonyos nívót, mert ha nem, akkor elvesznek, akkor ragaszkodunk-e még ahhoz, hogy Isten megmenti a bűnöst? Mert Isten mindig a bűnöst menti meg.

Amikor a tanítványok elmentek, ehhez ragaszkodtak. Jöttek emberek, ma is jönnek, és azt mondják:

– Igen, igen, Isten megmenti a bűnöst, de azért fontos, hogy az ember jót is tegyen. Nem! Az evangélium nem arról szól, hogy az ember jót is tegyen, hanem arról: Isten megmenti a bűnöst.

– Igen, Isten megmenti a bűnöst, de fontos, hogy az ember tudjon „nyelveken szólani”. Nem! Az evangélium arról szól, hogy Isten megmenti a bűnöst.

– Igen, igen, ez fontos! De fontos, hogy az ember sokat adakozzon. Ennek a lelkészek örülnek, mert egzisztenciálisan érintettek benne, de nem üdvözít! Egyedül az üdvözít, hogy Isten megmenti a bűnöst. Ez az evangélium. Ehhez az üzenethez ragaszkodtak a tanítványok. Ez volt a ragaszkodás iránya. Jézus szava szerint, amikor elmennek a tanítványok,

ütni, bántani fogják őket. Csúfolni fogják őket. Megszakad az ember szíve, mert akiket a legjobban szeretünk a földön, azok fognak bántani bennünket az evangéliumért. És erről sokan bizonyosságot tehetünk. Aki a szívünknek olyan kedves, pontosan ő nem érti meg az evangéliumot, de a tanítványok még akkor is, ragaszkodnak Jézus Krisztushoz és az evangéliumhoz.

Ragaszkodnak mindahhoz, amit Jézus értük tett, amit Isten ígért. Ragaszkodnak ahhoz, hogy Jézus Krisztus halálával és feltámadásával minden feltétel teljesítve van ahhoz, hogy mi, akik ma este itt ülünk, üdvözüljünk. Semmit nem kell hozzátennünk. Jézus Krisztus meghalt a kereszten, mi pedig ezért üdvözültünk. Azzal, hogy Jézus feltámadt és él, mi igazak vagyunk Isten előtt, ez a helyzetünk. Ehhez az üzenethez ragaszkodni nagy feladat egy olyan világban, ami ezt végképp nem érti.

Márpedig a tanítványok mindvégig állhatatosak maradnak. Az állhatatosság jelenti azt is, hogy ezt az üzenetet képviselik, ezt hirdetik, de azt is, hogy újra és újra elhiszik. Ebben az evangéliumban megerősödik, megbátorodik a lelkük, amikor elfogadják.

Eltelik tíz év a hívő életben. Odaáll egy tíz éve hívő bűnös az Isten elé és hálát ad Jézus Krisztus keresztyéért, amiért neki üdvössége van. Tíz éve már szolgál, de nincs üdvössége a szolgálatáért. Eltelik ötven év egy hívő életben, végigéli valaki az életét az Úrral, küzd, olykor bukik, olykor örvendezik, olykor áldásokat kap, és ötven év után is megáll, és azt mondja: Uram, egyedül azért van üdvösségem, mert te meghaltál értem a kereszten. A tanítvány ugyanis ragaszkodik Jézus Krisztushoz és az evangéliumhoz. Aki ma elhiszi az evangéliumot, annak ma van üdvössége. Amit Jézus tett, elég ahhoz, hogy Isten atyai szíve megnyíljon számunkra. Elég ahhoz, hogy a menny kitérüljön, és onnan kezdve mi a mennybe hazamegyünk, polgártársai vagyunk a szenteknek, örökös társai Krisztusnak. Ragaszkodás az evangéliumhoz! Ez jellemezte a tanítványokat. Nem akármihez ragaszkodtak: nem csupán egymáshoz, nem egy épülethez, egy szép templomhoz, nemcsak régi zsoltárokhoz, hanem egy személyhez: Jézus Krisztushoz és az evangéliumhoz. Ahhoz az egyszerű, ősi, tiszta, világos evangéliumhoz, amit meghirdetett Krisztus, és rábízta a tanítványaira, hogy hirdessék tovább.

Ha az a kérdés, hogy mi mellett álltak ki, mi mellett maradtak meg, milyen állhatatosság, milyen megmaradás jellemzi Krisztus tanítványait, akkor azt kell mondanunk: Kötődés Krisztushoz és az evangéliumhoz. Azért hívták a tanítványokat krisztuskodóknak, mert mindig krisztuskodtak. Az volt a kérdésük: mit akar az Úr? És ha az Úr akarja, és élünk, akkor ezt vagy azt fogjuk tenni. Ragaszkodtak Jézushoz és ragaszkodtak egy üzenethez, egy jól körülhatárolt, világos, egyértelmű üzenethez. Ragaszkodtak ahhoz, hogy Isten megmenti a bűnöst, hogy Isten menti meg a bű-

nöst, és Isten a bűnöst menti meg, és Isten teljesen megmenti a bűnöst. Íme a tanítványok ragaszkodásának iránya.

Vizsgáljuk meg azt is, miért van szükség a tanítványok ragaszkodására? Az eddigiekből már elkezdett kibontakozni a válasz. Miért van szükség arra, hogy a tanítványok mindenképpen ragaszkodjanak Krisztushoz és az evangéliumhoz? Azért, mert az ördögnek más céltáblája nincs is, mint hogy elszakítson Krisztustól és az evangéliumtól. Ne Jézus Krisztus álljon már a hívő élet középpontjában, hanem akár én magam, akár a gyülekezet, akármi más. Mivel támadás alatt állnak a tanítványok, ezért van szükség a kitartásra.

Idézek először a Máté 10-ből, az olvasott igéből egy képet: Elküldelek titeket, mint juhokat, mint bárányokat a farkasok közé. Fájdalmas, félelmetes kép. Juhok a farkasok között. Ellenséges környezetben kell a tanítványoknak megmaradni. A bárányok saját erejükkel nyilván nem maradhatnak meg a farkasok között. Nyilván csak Krisztus hatalmával és erejével maradhatnak meg, de meg kell maradniuk.

Idézek egy másik helyet az Efézusi levélből, ahol ugyancsak a megmaradás, a kitartás gondolata áll előttünk, csak ott nem Jézus tanít róla, hanem egy tanítvány: Pál. A lelki fegyverzet felöltözésére sarkall az apostol, „hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.” Külön tanulmányt érdemelne megvizsgálni, mit is jelent „megállni az ördögnek minden ravaszságával, cselszövésével szemben”. A lényeg a megállás, az állhatatosság.

Az apostol arról is ír, hogy jön a hamis tanítások elsodró szele, egy hatalmas erő, ami el akar hajlítani. A tanítvány feladata pedig az elsodró erők közepette, a farkasok között is megállni és kitartani! Aki egyszer Krisztusé, aki egyszer hozzá tért: álljon meg, tartson ki, maradjon meg Ura mellett! Erről van itt szó: Térjünk Krisztushoz, és maradjunk meg mellette. Erre készít itt az ige. Ne add fel!

Különösen érdekes az Efézusi levélben az idézett buzdítás helyzete. A 6. fejezetben olvasunk a lelki fegyverzetről. Előtte, a 4. fejezettől az egész keresztyén élet leírását találjuk: hogyan éljenek a keresztyének a gyülekezetben, a házasságban, a családban, a gyermeknevelésben, a munkában. Hogyan éljenek keresztyén életet a tanítványok. Ha komolyan Krisztus tanítványaként akartok élni testvéreim, akkor csatatéren találjátok magatokat. Minden a tanítvány élete ellen dolgozik, hogy ne működjön és adjuk fel! Nem megy a keresztyén házasság, nem lehet a gyermeket keresztyén módon nevelni. Nem is lehet igazi keresztyén gyülekezetben élni. Adjuk fel! Ezzel szemben szükséges a lelki fegyverzet, amivel ki lehet tartani.

Még egy gondolatot hozok, ami a tanítvány kitartását mutatja be. Pál apostol fiatal tanítványát, Timótheust, készíti és bátorítja a második Timótheus levélben. A 2. fejezetben tömör képhalmazt találunk, ahogy Pál

bátorítja szolgatársát megmaradásra, kitartásra, hűségre. Három képet találunk: első a katona-kép, a második a sportoló képe, a harmadik a fáradozó földműves képe. Küzdjön Timótheus Jézus Krisztus jó vitézeként, aki tetszeni akar annak, aki harcosává fogadta. Szabályszerűen küzdjön, mint sportoló, vagy a fáradozó földműves, akinek először kell részesednie a termésből. Mind a három képben megtalálható a kitartás. Aki mindvégig állhatatos marad, kitart, az marad meg, az üdvözülni.

Képzeljünk el egy katonát a csata kellős közepén, aki azt mondja: nekem most már ebből elég, leteszem a kardot, hazamegyek. Testvérek, ilyen nincs! Ez lehetetlen. Ha így tenne a katona, rögtön lekaszabolnák, nem tudna megmaradni.

Képzeljünk el egy sportolót. Atléták futnak egy görög stadionban. Fantasztikus izomzatú emberek, senki nem tudja, ki lesz a győztes. Mindenki teljes erőbedobással fut. Egyszer csak azt mondja egyikőjük: nekem ebből mára elég, hazamegyek, megiszom a kávémat. Ugye lehetetlen a gondolat! Így nem lehet küzdeni és győzni. A futónak a célig ki kell tartani. Az állhatatosság a küzdelemmel jár.

Vagy lássuk a fáradozó földművest. Erre a legjobb negatív reklám az én kertem szokott lenni. Nagy nekilendüléssel, elánnal tavasszal elkezdünk kertészkedni, aztán nyáron elkezdődnek a csendeshetek, és otthagyjuk a kertet. Mire a nyárnak vége, kisebb dzsungel vár bennünket, ahol itt-ott egy kis paradicsomot vagy más termést is lehet találni. Nem gondoztuk végig azt a kertet. Félúton abbahagytuk, és ha valaki bejön az udvarra, azt látja, hogy hozzányúltak, kapáltak, vetettek, de nem vitték végig a munkát. Lehetetlen helyzet.

Mind a három kép azt mutatja Timótheusnak, hogy az igazi tanítvány mindvégig kitart. Mint a katona, aki a csata végéig küzd, s ha kell, ez az élete végét jelenti. Mint a sportoló, aki a pálya végéig küzd, és nem hagyja abba félúton. Mint a földműves, aki nemcsak a csendeshetekig gondozgatja a kertjét, hanem mindaddig, amíg a termés be nem érik, amíg a növényt gondozni kell. Végigviszi a munkát, nem hagyja félbe.

Ez a kép ott áll Timótheus előtt is. Ne hagyj félbe, Timótheus, amit elkezdted! Ne hagyj abba a tanítványi életet. Jézus Krisztus megállapítja, hogy akik nem hagyják abba, azok az igazi tanítványok, és ők üdvözlnek. Ne add fel testvér, hogy úgy élj, amint arra Krisztus hívott. Ne add fel azt, hogy az evangéliummal szolgálj másoknak. Az igazi tanítvány számára ez lehetetlen lehetőség.

A harmadik gondolat, amit szeretném, hogy ma halljunk, az a távlat, ami a hűséges, kitartó tanítvány életének a jutalmát, gyümölcsét is jelenti. Az alaphelyzet, még egyszer lássuk: Jézus elhív tanítványnak, megajándékoz mindazzal, ami az övé, egész mennyei gazdagságával, és aztán elküld. Elküld, hogy tanítványként szolgáljunk, az evangéliumot terjesszük.

A tanítványnak ezzel van tele a szíve, ezt szólja a szája. Közben pedig lesznek kellemetlen helyzetek.

A teljes valóságához el kell mondani, hogy az igében felsorolt nyomorúságok nem minden nap és nem mindig a teljes töménységben ömlenek ránk. Ez kegyelem. Ha minden nap úgy kellene élnünk, hogy mindig a törvényszék elé visznek, minden nap gyaláznak, elítélnék, az rettenetes lenne! Hála Istennek, hogy vannak tényleg csendes hetek, amikor az üldözés szelét valahol messzebb halljuk. A tanítvány életéhez az üldözés mégis hozzájárul. Az üldözésben pedig vannak, akik kitartanak. Miért? Krisztusért. A kitartásuk Krisztust fogja dicsőíteni. Az igazi tanítványok ki fognak tartani mert nekik Krisztus fontosabb, mint az életük. Fontosabb számukra Krisztus, mint a kellemetlenség, a szenvedés és a gyalázat, amit kell elhordozniuk.

Fájdalmas területre értünk. Nekem is van feleségem, akit nagyon szeretek, négy gyerekem, akiket nagyon szeretek. Családtagjaim, s ahogy ti éltetek, élek én is úgy. Nem könnyű szívvvel mondom el: Krisztus mindennél drágább. Nem hozott még Isten olyan helyzetbe, amikor Krisztus követése és a családom vagy-vagy kérdéssé vált volna. Áldom érte az Urat! De eljöhét ilyen helyzet. Ha az a kérdés: én ki tudnék-e tartani? Nem. De ha az a kérdés: Krisztus meg fog-e tartani? Igen. Ő mindennél drágább.

Könyörgöm azért, hogy ne kerüljön az életetek ilyen válaszút elé: a családom, vagy Krisztus. De amikor odakerültök: aki mindvégig állhatatos marad, aki Krisztust választja, hozzá és az evangéliumhoz ragaszkodik, az üdvözülni fog.

A tanítványok ragaszkodásában Krisztus hatalma nyilvánul meg. Végig tartó állhatatosságra ember nem képes. Akiket azonban Jézus megváltott, akikért a vérét adta, akikért a keresztre ment, akiket elhívott, akikben elkezdte a munkáját, az nem volt hiába. A valódi tanítvány az, aki Krisztus mellett ki fog tartani, és érte nem halt meg hiába Krisztus. Nem hiába tette le szent életét. Tanítvány kitartása Krisztust dicsőíti, mert élete megmutatja, hogy számára Krisztus mindennél fontosabb, még az életénél is.

Nagyszerű a gyümölcs, de ez a gyümölcs csak az üldözésekben és szenvedésekben terem, csak nehéz körülmények között érik. Így teremheti a mi életünk is.

Másrészről pedig azok a próbák, amelyben Isten megtart, a tanítványt még kitartóbbá, bizonyossá teszi, megerősíti, megedzi. Ezért olvassuk Jakab apostol levelében, hogy „teljes örömmel tartásátok, atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe estek”. Örülni a kísértésnek nem ember szerint való. Mindentől inkább ódzkodnánk, csak kísértés ne jöjjön! A nehéz helyzetet, amikor nehéz kiállni Krisztus mellett, inkább, ha lehet, kikerülnénk.

Jakab pedig homlokegyenest ellenkezőleg azt mondja: teljes örömmel tartásatok. Mondjátok azt: Jaj, de jó, Uram, itt a kísértés. Már alig vártam. Örülök, hogy végre itt van. Régi ismerős.

Miért? Mert a ti hitetek próbája kitartást szerez. Nem azt mondja a szent szöveg, hogy ti lesztek kipróbálva, hanem a ti hitetek lesz kipróbálva. Amit elhittetek Krisztusról, amit Ő megígért nektek, az lesz kipróbálva. Ki lesz próbálva, hogy Ő tényleg a menny dicsőséges Királya-e, akié minden hatalom mennyen és földön. Mert ezt hittük el, Ő erre tanított. Kiderül: igaz, amit mondtál, amit megígértél Uram! De ez csak próbában derül ki. Kiderül, hogy Jézusnak tényleg drága a népe, tényleg megtartja, és nem hagyja erején felül kísérteni az övéit. De ez csak ott a nehezekben derül ki.

Egy kényelmes szobában a focimeccset nézve senki nem lesz futball világbajnok. Győzni csak a pályán küzdve lehetséges, 90 percen keresztül kitartva. A pályán pedig szó sincs arról, hogy megálljunk egy kicsit lazítani.

Amikor testvéreim a kísértésben ki fogtok tartani, az ti magatokat fog a legjobban megerősíteni. Ezért értsük meg jól Jakab levelét, mert ő is arról írt, amit Jézustól tanult: Teljes örömmel tartásatok, amikor különféle kísértésekbe estek. Ne féljete azoktól, amiket el kell szenvedni! Ne féljete, mert ebből lesz kitartás a hívő életben. Mert a tanítványok olyanok, akiket Krisztus belevisz nehéz helyzetekbe, elküldi őket, mint bárányokat a farkasok közé, és ott fogja megtartani őket.

Egy konkrét példával zárom be a mai szolgálatot: egy idős hívő bácsi példáját hozom közéték. Az idős bácsinak egyre romlott az állapota, egyre betegebb lett. Ő tudta, hogy az Úrhoz megy. Próbáltuk vigasztalni a 80 éves kipróbált hívőt, de megfordult a dolog. Ő vigasztalt minket: ne félj te attól, hogy most nekem nehezebb, annál nagyobb lesz a dicsőség. Úgy nézett előre, hogy ki fog tartani, megtartja az Úr, és annál nagyobb lesz a dicsőség. És ha elviszi az Úr úgy, hogy a halálba kell mennie, akkor annál nagyobb lesz a dicsőség, amikor fel fog támadni. – Ó, de nagyszerű látás, mert Krisztus tanítványa mindvégig állhatatos marad. Ennek nem ő a garanciája, hanem Krisztus.

Az a kérdés a héten, hogy mi jellemzi Krisztus tanítványait, milyen életre hív Ő, milyen megváltást, milyen üdvösséget készített? Igénk szerint olyat, amin ha elindulsz, ha elkezded élni, lesznek benne nagyon nehezek. Minél hűségesebben ragaszkodsz Krisztushoz, és képviseled az Ő evangéliumát, hogy Isten megmenti a bűnöst, annál inkább tudni, tapasztalni fogod, mit jelent a nehéz, a támadás, a meg nem értettség, az elutasítás, a gyűlölet. De a nehezek között annál inkább meg fogod látni: Uram, te tartasz meg. Mindvégig állhatatos maradsz. A „mindvégig” jelenti a próba végét. A „mindvégig” azt üzeni: vége szakad a földi életben

is a próba nehéz időszakának. Aki addig kitart, az valódi tanítvány. Lehet, hogy a végig kitartás a földi élet végét is jelenti. „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.”

A hetünkön az a kérdés: Jézus milyenné formálja, milyenné teszi a tanítványait. Kiket tekint Ő a tanítványainak. Azokat az embereket, akik maguk is sokszor csodálkoznak: Uram, kitartottam. Hogy lehet ez? De az övéi mindvégig kitartanak és üdvözülni fognak.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, az első szavunkkal a te őszinte beszédedért magasztalunk téged. Hálások vagyunk, mert nem követed ennek a világnak a modern reklámfelfogását, és nemcsak az előnyöket mutatod, nemcsak a hívő élet szép oldalát.

Valóban gyönyörű a hívő élet, Urunk, veled. Gyönyörűek azok a lelki áldások, amelyeket megszereztél és megajándékoztál minket: a bűnök bocsánata, az örök élet reménysége, az Atya szerelme. A te egyházadnak sok sok áldása.

Köszönjük, hogy elküldöd a tieidet egy nagy feladattal: az evangélium hirdetésével, és világosan elmondtad, mi jár ezzel.

Köszönjük azt a bátorítást, hogy a te tanítványaid mindvégig ki fognak tartani és üdvözülni fognak. A te tanítványaid nem fogják feladni, hanem megtartatnak. A te tanítványaid nem állnak odébb, amikor nehézség következik, hanem örömmel vallják majd, hogy „a nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam”, és várják a győzelmi koronát mindazok, akik vágyva várják a te megjelenésedet, Urunk.

Dicsőítünk azért, mert te készítesz fel ilyen életre bennünket. Urunk, hány elsodródó életet látunk! Hány olyan életet, amelyik elsodródik az evangéliumtól és tőled, és kiderül: nem volt igazi tanítvány. Fáj a szívünk ilyen életet látva. De tudjuk a titkát, hogy ennek a megtartatásnak a kulcsa nálad van. Ahogyan te szerettél, ahogyan megváltottál, ahogyan elhívtál, ahogyan felkészítettél.

Mi is valljuk, Urunk, hogy nem tudunk kihez menni, mert örök élet beszéde van nálad. Kérünk, készítsd a te népedet, készítsd a mi szívünket egy ilyen győzelmes, állhatatos, küzdelmes tanítvány-életre.

Ámen.

2.

Olyanok, mint a mesterük

Alapige: Máté 10,24-25

„A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, sem a szolga az uránál.

Elég a tanítványnak, hogy olyanná legyen, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább házanépét?”

Imádkozzunk!

Kegyelmes Atyánk, meghajtjuk előtted a fejünket, és előtted borulunk le. Magasztalunk azért a hatalmas munkádért, mennyei erődért, amelyet megmutattál, kinyilvánítottál Jézus Krisztusban.

Köszönjük, hogy ma este is hívtál bennünket szent hívással, te szabadítottál meg. Magasztalunk, mert Jézus Krisztus által te hoztad elő, te tetted láthatóvá számunkra az elmúlhatatlan életet.

Köszönjük azokat a drága ígéreteket, amelyek az evangéliumban nekünk adtak. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy igéddel és Lelkeddel egyszerűvé formálsz belső lelkiképpen. Köszönjük, hogy ez a formáló munkád ma este is folyik, és ezt kérjük továbbra is.

Kérünk, engedd, hogy túllássunk ma is sok emberi körülményen, embereken, igehirdetőn, és a te üdvözítő, életmentő nagy munkád menjen végbe bennünk.

Könyörgünk, munkálkodj azért is, Urunk, hogy életmentő munkád általunk is végbemenjen. Hadd legyünk igazi, valódi tanítványaid, akik nemcsak élvezik a mennyei javakat, nemcsak gazdagok tebenned, és az egész mennyei örökség boldog örvendező birtokosai, hanem fontos eszközök, kiváló katonák, célratörő sportolók, fáradozó földművesek, céltudatos munkások. Kérünk, formáld bennünket ma este is a te igéddel.

Köszönjük, hogy ismersz bennünket, tudod, honnan jöttünk, mi van mögöttünk, milyen terheket hordoz az életünk. Tudod, mi az, amit nehezen fogadunk el tőled, de kérünk, minden szavad mögött hadd érezzük, tudjuk a te megmentő szeretetedet. Hadd fogadjuk így azt, amire tanítod népedet.

Ámen.

Igehirdetés

Estéről-estére azt vizsgáljuk a Máté evangéliuma 10. fejezete alapján, kik is Jézus Krisztus tanítványai, miféle különleges emberek ők. Nem abból a szempontból ismerjük meg a tanítványokat, hogy mások mit gondolnak róluk, vagy ők mit gondolnak magukról, hanem abból a szempontból, ahogyan Jézus Krisztus látja, vagy még inkább: amilyené Jézus Krisztus formálja őket. Akik ugyanis megtérnek és Jézus Krisztus követik, azok Jézus Krisztus tanítványai lesznek. Jézus tanítványnak hív el, tanítványná szabadít meg minket.

A megváltásunk nem azzal ér véget, hogy valaki megtér és hisz, örül mindannak a gazdagságnak, amit Jézus Krisztusban kapott. A megtérés és a mennyi áldások mind a tanítvány életével járnak, de a tanítvány életéhez az is hozzátartozik, hogy Jézus Krisztus elkezd formálni, kezébe veszi. Máté evangéliuma 10. fejezete, egy nagyon kedves szakasz, ahol az Úr és a tanítványai vannak együtt, és Jézus koncentráltan foglalkozik tanítványaival.

Azt az életet látjuk tehát felragyogni, tündökölni, amire Jézus Krisztus itt a földön szabadított meg, és olykor-olykor megvillan ebben az igében az a mennyei gazdagság is, amit Ő megszerzett az övéinek.

Az első négy versben azt látjuk, hogy az Úr ismeri az övéit, pontosan tudja, kik a tanítványai, mert név szerint fel vannak sorolva. Azt is látjuk, hogy célja van velük, ezért félrevonja őket, és a 9-15. versek szerint gyakorlati útmutatással készíti fel őket a feladatra, ami rájuk vár. A tanítványok nem hiába járnak már egy ideje Jézussal. Ideje felkészülniük arra a feladatra, amivel Jézus meg fogja őket bízni: elküldi őket a falvakba, városokba, hogy Mesterüket képviseljék. Küldi őket az Úr, hogy királyi, mennyei követként járjanak, hirdessék azt az üzenetet, amire Jézus Krisztus tanította őket, amit tőle hallottak, elhittek, ami számukra is az üdvösséget jelenti. Az evangélium így terjedt el, és jutott el sok emberhez.

A 16. verstől kezdődik a lelki felkészítés. Arról olvastunk, hogy ha Jézus Krisztus királyi követei elindulnak, milyen hatást váltanak ki a környezetükben. Jézus Krisztus szava sok illúziót eloszlatott. Az Úr tanítása a tanítványok felé: a világ nem fogja őket hallelujázva fogadni, hanem nagyon sok nehezettel kell majd elhordozniuk, ha Jézus Krisztushoz ragaszkodnak. Ha mesterük üzenetét képviselik, akkor ez sok szenvedést fog a tanítványokra hozni.

Azt láttuk tegnap, hogy a valódi tanítványok életét az jellemzi: kitaranak! Aki pedig kitart, az üdvözülni fog. Ilyenek a tanítványok Jézus szemében. Királyi követek, akiket a világ ellenségesen fog fogadni. Vallási, politikai és családi feszültségek támadnak a Jézushoz ragaszkodó tanítványok körül. Hálásak lehetünk, ha ez nem egyszerre zúdul ránk, hanem csak kicsiben vagy cseppenként érkezik meg. De olykor-olykor adódik olyan tör-

ténelmi helyzet, amikor koncentráltan zúdul rá Isten népére a világnak ez az elutasítása, és az elutasításból fakadó sok szenvedés.

Jézus Krisztus őszintén beszél tanítványaival, és nem a modern világunk gyakorlatát követi. Nem csak a jó, a pozitív, a vonzó dolgokat mutatja fel. Világosan kifejtette mindazt, ami nehézséget jelent a ragaszkodó tanítványok életében. A reklámvilágból ismerjük az egyoldalú tájékoztatást. Jézus Krisztus azonban tanítványainak világosan, egyértelműen megmondta: ha követtek, annak ára van. Ha megtértek: annak következménye van. Nem marad olyan az életetek, mint volt, ezt a világ is észre fogja venni és reagálni fog rá.

Az Úr embereket hív megtérésre, hív, hogy tanítványai legyünk, hív ma is. Világossá teszi azonban, hogy az Ő követése az Ő számára a keresztáldozattal, de a mi számunkra is következményekkel jár.

A mai igében Jézus Krisztus tanításának a folytatását olvassuk. Bátorítja az Úr az övéit, a tanítványt, a szolgát, a családtagot. Hadd bátorítson minket is ez az ige: „A tanítvány nem különb a mesterénél, sem a szolga az uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább a háznépét.”

Világos, őszinte és logikus gondolatok ezek. Elmondja az Úr, mibe kerül a tanítványoknak az Ő követése. Három példát idézek ide Lukács evangéliumából, ahol ugyanezt az őszinteséget látjuk. Szokjuk meg, hogy Jézus Krisztus ilyen őszintén és nyíltan beszél. Látunk három példát, három embert, akik valamilyen módon Jézus Krisztushoz térni készülnek, a kezdő lépéseknél vannak.

Tanítvánnyá lenne valaki, és Jézus azonnal, nyíltan, szinte megütközést keltően beszél velük. Elmondta az Úr, mibe fog kerülni az Ő követése. „Mester, követlek, akárhová mész is!” Egy megtérő mondat! Valaki arra szánja magát, hogy Jézust kövesse. Jézus erre azonnal azt mondja: a rókáknak van barlangjuk, az égi madaraknak van fészük, de az Emberfiának nincs hova lehajtania a fejét. Ha követni akarjuk az Urat, ezzel számolnunk kell, kedves tanítványok. 'Követlek akárhová.' Hol van az az akárhová? Lehet, hogy egy árokpart lesz? Lehet, hogy a híd alatt. Vagy befogadnak valahová, vagy nem.

Jézus, bár a menny Királya, minden hatalom Ura, nem gyűjtött magának egy lakajos, kényelmes villára valót. Nincstelenként járta végig az életet. A tanítványjelöltnek azt mondta: ezzel számolj, vedd figyelembe. Kövess, de tudd: neked sem lesz hol lehajtani a fejedet. Nyomorultabb lesz az életet, mint egy rókáé. Készülj erre!

Egy másik tanítvány jelölt azt mondta: jó, jó, követlek Uram, de előbb engeddd meg, hogy eltemessem a szüleimet. Sokan azt gondoljuk, hogy éppen meghalt az illető édesapja, és a temetésre kért kimenőt Jézustól. Nem

erről van szó. Arról van szó: én követlek téged, de előbb idős korukban végig-gondozom a szüleimet, eltemetem őket, megkapom az örökséget, és majd akkor követlek téged. Erre Jézus azt mondta: a tanítvány élete így nem működik. A halottak temessék a halottaikat. Ha a tanítvány jelölt elhagyja a szüleit, nem gondozza őket, akkor elveszti az örökséget. Igen, az Úr követése ezzel is járhat. Lehet, hogy a tanítvány élet anyagilag veszteséget fog jelenteni. Számolj vele, kedves tanítvány! Kövesd az Urat, ragaszkodj hozzá, és számolj azzal, hogy elveszítheted az örökségedet is. Ez is hozzátartozhat Jézus követéséhez. Az Úr őszintén, nyíltan elmondta a következményeket annak, aki ott állt Krisztus követésének, a megtérésnek küszöbén.

A harmadik elinduló életről azt olvassuk: követlek, csak előbb elköszönök a családomtól. Erre azt mondja Jézus: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” Az nem lehet, hogy a család előbbre való, mint Jézus. Nem kell otthon ünnepet rendezni azért, mert Jézus követője lett valaki. Egyébként sem is biztos, hogy a családban mindenki örülni fog annak ha valaki elkezdi követni az Urat. Jézus követése azt jelenti, hogy olykor csak időről-időre, olykor hosszabb időre is az ember a szeretteitől is elköszön és megy Krisztus után. Aki tanítvány, aki mennyei követ, akit Krisztus küld, hogy elinduljon és vigye az evangéliumot, aki megtért és használható eszköz Isten országában, az időről-időre búcsút vesz a szeretteitől és megy. Nem rendezünk ennek nagy ünnepet, megyünk szolgálni, hirdetjük az evangéliumot. Világossá teszi az Úr, hogy az Ő követése a tanítvány családi kapcsolataiba fog kerülni. Előfordul, hogy egy életre megszakadnak a családi kapcsolatok az Úr követése miatt.

Sundar Singh-ről tudjuk, hogy az ismert éneke mögött élete állt fedezetül: „mögöttem a világ, előttem a kereszt, nincs visszaút”. Ahogy megtért, elhagyta családját, és neki tényleg nem volt visszaút. Egy út volt: az evangélium ügye.

Jézus Krisztus erre készít fel, amikor őszintén világossá teszi a tanítványoknak a követés árát. Megvan az ára a mi életünk szempontjából is annak, ha Krisztust követjük. Megvan minden mennyei áldása, mert Isten megáldott minket minden áldással a mennyekben, a Krisztusban. Teljes bűnbocsánat, örök élet, Isten gyermekeként élhet egy ilyen ember, de megvan az az ára, amivel a földön jár a tanítvány élete.

Ha az a kérdés vetődik fel, hogy miért történik az elutasítás, amiről a 16. verstől kezdődően tegnap olvastunk, miért ez a heves reakció, hogy gyülekezetek elé, törvényszékek elé visznek majd titeket, minden ember előtt gyűlöletesek lesztek, mi okozza ezt? A tanítványok kedvesek, szeretik a családtagjaikat, nagyra becsülik az államhatalmat, nem lázadnak. Még az adót is befizetik akár egy pogány római császárnak is. Miért, hogy még-

is ilyen ellenséges reakciót váltanak ki? Miért veti ki őket a vallásosság? Miért nem tűri őket az államhatalom? – és minél diktatórikusabb, annál nehezebben tűri őket. Miért, hogy a szeretteik is ellenségessé válnak velük? Miért?

Erre a válasz a mai igében található: mert a tanítványok olyanok, mint a mesterük. Úr Jézus egyetlen igazságot többféle módon is elmond ebben a néhány szóban. Nem különbek, mint a mesterük, olyanok, mint a mesterük. Három képet is olvasunk itt. Az egyik kép, amely leírja a kapcsolatot: a mester és a tanítvány viszonya. A második: az úr és a szolga, a gazda és rabszolga viszonya. A harmadik: a családfő és a családtagok viszonya.

Három képpel érzékelteti Jézus a hozzá megtért ember vele való kapcsolatát. Mindegyik kép nagyon gazdag, akár külön egy evangelizációs hetet is megérne e képek kibontása. Egy mozzanatra azonban felhívom a figyelmeteket testvérek: Jézus és a megtért ember kapcsolata e három kép szerint magában hordozza azt, hogy a tanítvány alárendelt a mesternek, a szolga alárendelt az urának, és különösen az ókori kelet viszonyait felidézve, de a mai keleti gondolkozást is ide idézhetjük: a családfő föléndelt a családtagoknak. Jézus és a tanítvány kapcsolatában alá-föléndeltség áll fenn.

A mesternek alárendelt a tanítványa. Miért? Ő maga rendeli alá magát a mesterének. Csak így lesz tanítvány. Él egy úr, aki a legdicsőségesebb mennyei Király, és él egy szolga, aki alárendeli magát az urának. Hallunk egy családfőről! Ebben a képben már a szeretetkapcsolat is megcsillan (ami a másik két képben is felfedezhető egyébként), aki megmentő szerelemmel szereti a családtagjait. A család az egyház, a megtért emberek, a tanítványok. A tanítványok, mint családtagok viszont-szeretik az urukat, a családfőt. Szeretetüket úgy fejezik ki, hogy engednek a családfőnek. Mind a három gondolat magában foglalja az alá-föléndelési viszonyt. A tanítványok nem lehetnek különbek, mint a mesterük. Nem lehetnek nagyobbak, fontosabbak, mint az uruk. Nem lehet különb sorsa a családtagoknak, mint a családfőnek.

A képeket azzal összefüggésben kell értenünk, ami az előző versekben olvasható. Ha a mester elutasításra talál, akkor elutasítják a tanítványt is. Ha az úr elutasításra talál, akkor elutasítják a szolgát is. Ugyanaz lesz a sorsa, nem különb. Ha a családfőre azt mondják: Belzebub van benne, akkor a családtagra is ezt fogják mondani. Egyként, azonosan kezelik. Miért? Mert összetartoznak, mert együvé tartoznak. Egybe vannak kötve, mert a mennyei Atyától való, a Krisztus szívéből fakadó, örökkévaló szeretetkapcsolat köti őket egybe. Mivel fennáll ez az egybekötöttség, fennáll ez a kapcsolat, ez a titokzatos, de valóságos kapcsolat, ezért sorsközösségben élnek Jézussal. Ahogyan Jézushoz viszonyul a világ, úgy viszonyul hozzájuk is. Ez teljesen logikus, semmi meglepő nincs benne.

Szeretném hangsúlyozni az alárendeltséget, mert a tanítványok életét ez nagyon meghatározta. Amikor az Úr testben a földön járt, a tanítvány élete úgy kezdődött el, hogy elkezdtek követni fizikai valójában Jézust. Ha Jézus elindult Galilea felé Júdeából, akkor a tanítvány is arra ment. Ha Jézus meggondolta magát és visszafordult, akkor az igazi tanítvány követte a mesterét. A mester követése nemcsak fizikai értelemben jelentős. A követés gondolata néha ma is megjelenik egy-egy kiváló művész és a tanítványa között. A tanítvány annyira alárendeli magát a mesterének, hogy minden kézmozdulatát, szófordulatát, a gondolkozásmódját, a szíve indulatát is igyekszik ellesni. Nem leckét akar tanulni, hogy okosabb legyen, hanem olyan akar lenni, mint a mestere, ezért alárendeli magát neki.

Ha a mai ige alapján közületek valakit megtérésre hívhatok, azt mondom: rendeld alá magad Krisztusnak! Rendeld alá magad abban, amit hiszel, ahogyan gondolkodsz, amilyen indulatokkal élsz, ahogyan emberekhez viszonyulsz, amilyen célokat tűzöl ki. Rendeld alá az életedet Jézusnak! Az alá-fölérendelés gondolatát mind a három kép magában foglalja. Jézus a tanítvány életéről tanította, nyíltan hirdette: „Ha valaki én utánam akar jönni, akkor tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.” Krisztus követésének ára van: magunk megtagadása és a keresztfelvétele. Enélkül nincs tanítvány-élet. Ha valaki megtér, ha valaki ma indul el Jézus Krisztus követésére, akkor Jézus őszinte szava eszméltesse. Rendeljük alá magunkat a mesternek, az úrnak, a családfőnek! Vállaljuk fel Jézussal ezt a kapcsolatot itt a földön, az üdvösséggel, a menny egész gazdagságával együtt.

Beszédes tehát a mester és tanítvány kapcsolata, mint kép. Beszédes az úr és szolga gondolata is. A görög szöveg itt a 'doulos' szót használja, ami *rabszolgát* jelent. Jézus követői újra és újra Krisztus rabszolgájaként mutatkoznak be a Szentírásban. Több levélből is idézhetjük, amikor bemutatkozik egy tanítvány. Így olvassuk Pálnál, Timótheusnak írja magáról levelében: Isten szolgája, rabszolgája, 'doulosz-a'. Úgy tekintett magára az apostol, mint egy rabszolgára, aki az Istené, mint Krisztus követője. A második péteri levélben ugyancsak így mutatkozik be a tanítvány: Péter, Jézus Krisztus szolgája, rabszolgája.

Miért szerették ezt a szót annyira a tanítványok? Miért ragaszkodtak hozzá? Jakab ugyanígy mutatkozik be: Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája. Pál a galáciabelieknek azt mondja: ha embereknek kívánok tetszeni, Krisztus szolgája, rabszolgája nem volnék. – Itt már feszültséget is érzékelünk. Amikor ugyancsak Pál egy szolgatársat mutat be, Tükhikoszt a Kolosséi levélben, azt írja: „szündulosz” – ez azt jelenti: együtt rabszolga. Tükhikosz Pál apostollal együtt rabszolgája Krisztusnak. Íme a tanítványok önazonossága. Nem lelkipásztor, hanem Jézus Krisztus rab-

szolgája. Használták az „apostolos”, küldött megnevezéért is. Szép, kedves, keresztyéni cím: rabszolga. Miért ragaszkodtak hozzá? Mert alárendelték magukat uruknak. Mert a tanítvány élete alárendeltséget jelent.

A mester, aki tanít, az úr, aki rendelkezik, és a családfő (itt kiemelem, hogy a szeretetkapcsolat jelenik meg) minden gondoskodásával, vezetésével, minden tevékenységével a családért él. Kívánatos, hogy ez ma is egyre inkább így legyen. Jézus Krisztusra ez teljes mértékben igaz: Ő itt a földön az övéiért élt, halt, feltámadt, és most az övéiért uralkodik a mennyben. Mert szerette az övéit, mindvégig szerette őket.

A tanítványi kapcsolatot írja le tehát Jézus Krisztus, amikor három képben is bemutatja a tanítványoknak. Mivel jár a keresztyén élet? Sok szenvedéssel. Miért? Mert a tanítvány nem különb a mesterénél, összetartoznak. A rabszolga nem lehet különb az uránál, mert összetartoznak. Ha a családfőre azt mondják: Belzebub, akkor ugyanezt mondják majd a családtagokról is.

A tanítványi kapcsolatnak azonban vagy egy pozitív üzenete is, és szeretném ezt számotokra kiemelni testvérek! Máté evangéliuma 10. fejezetében is látjuk és a Lukács evangélium 6. fejezetében is olvasunk erről, mert Jézus ezt a képet többször is használta. Rendszeresen ugyanezzel jellemezte az Ő és a követői közötti viszonyt. Lukácsnál azt olvassuk: ha a tanítvány teljesen felkészült, olyan, mint a mestere. Máté így ír: Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere. A legmagasabb rang, a legmagasabb szint a tanítvány életében, ha olyan mint a mestere.

A felkészítés célját látjuk a Máté evangélium 10. fejezetében. Az a cél, hogy aki Jézus Krisztushoz tér, az olyan legyen, mint a mestere, mint Jézus. Olyan legyen a hívő, mint Megváltója. Akiket az Úr elhív, akik megtérnek, azokat Jézus felkészíti. Mi a felkészítés célja? Azt olvassuk: olyan legyen, mint a mestere. Nem csupán egy feladat ellátása a cél. Nem annyi a cél, hogy elvégezzünk egy szolgálatot. Nem ez a végső cél, hanem az, hogy egy élet Krisztus szerűvé formálódjunk. Jézus Krisztus ezt munkálja a tanítványokban. Ha kész a tanítvány, olyan, mint a mestere. Úgy gondolkodik, úgy értékkel, olyan szempontok alapján tájékozódik, úgy beszél mint mestere. Azokat a gondolatokat mondja újra el, amit a mesterétől tanult. Úgy szeret, úgy él, úgy viseli magát, mint a mestere. – Nagy kiváltság ez, testvérek!

A hasonlóságnak azonban van egy negatív oldala is. A tanítványt ugyanúgy fogják fogadni, mint a mesterét. Minél inkább olyan a tanítvány, mint a mestere, annál inkább hasonlóan fogadják őt. Olyan lehet a tanítvány, mint a mestere, de ugyanaz lesz a sorsa is. Ha a mester gyűlöletes a földön, gyűlöletes lesz a tanítvány is. De ha a mester dicsőséges a mennyben, dicsőséges lesz a tanítvány is. Ha a mester örökéletű a mennyben, akkor örökéletű lesz a tanítvány is. Ha a mestert, az urat, a családfőt

szereti az Atya, akkor szereti a tanítványt is. Ha az urat, a mestert, a családfőt büntelennek tekinti az Atya, annak fogja tekinteni a tanítványt is. Ha a mestert feltámasztotta az Atya dicsőségre, akkor fel fogja támasztani a tanítványt is. Mindaz, ami Krisztusé a mennyben, a tanítványé is. Mindaz, ami Krisztust illeti a földön, a tanítványé is.

Hogyha a tanítvány Jézus-forma, akkor ugyanaz történik vele, mint a mesterével. A harmadik képben hallottunk egy fájdalmas utalást: ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább a háza népét. Anynyit tudjunk: Belzebub Jézus korában ördögi fejedelmet, démoni angyalt jelentett. Amikor a Nagytanács tagjai kivizsgálták Jézust szolgálatát, jó ideig figyelték, mit is tesz az Úr. Végül megállapították, hogy Belzebub által úzi ki az ördögöket. (Máté 12). Ennek a megállapításnak az a lényege, hogy Jézus nem isteni hatalommal, hanem ördögi hatalommal cselekszi. Fájdalmas megállapítás az Úrról azokra nézve, akik ezt tették.

Jézus Krisztus a Máté 10. fejezetében mintegy prófétaként lát előre a 12. fejezetben megtörtént eseményekig. Tudja, hogy Őt ördöginek fogja tartani az a hamis vallási rendszer, ami kortársai körében kialakult. Ma is fel lehet ismerni a Krisztus-elleni vallási rendszert. Jézus harmadik képe azt jelenti: Miközben a tanítványok a mennyért fáradoznak és szeretik a menny Királyát, a menny Királyának a követői, aközben ugyanazt fogják tapasztalni, mint Uruk. Ördöginek tartják majd őket. Azt híresztelik róluk, hogy bennük ördögi, gonosz erők munkálnak. Amilyen a mester, olyan a tanítvány. Jézussal így történt, ugyanúgy fog történni a tanítvánnyal is.

Hadd mutassak még meg valamit az igéből számotokra. Mondok még valamit, ami a lelkünket bátoríthatja és felemelheti. Jézusnak nagyon kedves szavát hallottuk: elég a tanítványnak, hogy olyanná legyen, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ez azt jelenti, hogy a tanítványnak kevesebb nem elég. Az elég számára, ha olyan, mint a mestere, mint az ura.

Amikor az Úr engem elhívott, nagyszerű keresztyéneket láttam magam előtt. Nagyon vonzó volt az életük. A küzdelmeik, a tisztaságuk, a feladatuk, amiben álltak. Sokszor az lelkesített, hogy vannak előttem járó nemzedékek, keresztyének, tanítványok. Szerettem volna olyanná lenni, mint ők. Egy idő után rájöttem: ez nem elég. Nem elég, ha olyan leszek, mint ez vagy az a tanítvány. Nem elég, ha olyan leszek, mint Pál apostol, vagy Kálvin János. A hívő lélek igazi nagy törekvése: olyan szeretnék lenni, mint Jézus. Erre hív Jézus szava. Akkor nyugszik meg a hívő ember lelke, ha felfedez valamit, ami olyan, mint Jézus. Akkor kezd el örvendezni, ha nem a saját óemberi természetete ütközik ki, hanem valami olyan, ami Jézust jellemzi. Ha egy olyan mennyei ige vezet, ami Jézust is vezette. Erre bátorítson ez az ige bennünket: mert az igazi tanítvány olyan, mint a mestere. A tanítványt nagy vágy fűti, és nem érdekli, hogy mit mond erre

a világ. Ez nem érdekes. Az igazi tanítvány lelkében az motoszkál, az hajtja és viszi őt, hogy olyan szeretne lenni, mint Jézus. Ne adjátok alább, testvérek! Erről szól az Úr. A felkészítés végcélja, hogy a tanítvány olyan legyen, mint a mestere.

Amikor egy kiváló orgonista elkezd tanítani valakit, akkor nem azért tanítja, hogy tanítványa rosszabb legyen nála. Nem az a célja. Hanem az: amit csak tudok, szeretném átadni. Jézusnak is ez a célja. Mindent átadni a tanítványainak. Legyen olyan a tanítvány, mint a mestere, tudja azt, amit a mestere tud.

Krisztus ezért készíti a tanítványokat. A mai igének ez a örömhíre. Egy emberi élet olyan lehet, mint a Jézusé. Egy emberi életen kiábrázolódhat a Krisztus: azok a szándékok, törekvések, indulatok, gondolatok, amik Őt jellemzik. Mert a tanítvány olyan, mint a mestere. Az igazi tanítvány lelkének csak ez elég.

Egyik énekünkben szoktunk így imádkozni: „Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd. Követni híven, mint Ő, Atyám parancsait. Szeretnék lakni nála, hol mennyei sereg dicső harmóniában örök imát rebeg.” – Olyan, mint Ő, és végül ott lenni vele. Az igazi tanítvány olyan, mint a mestere. Bátorítson ez az ige, formáljon és buzdítson a nagy hivatásra, küldetésre: a ti életetek, bárki hallja, bárki látja, olyan legyen, mint Jézusé. Ámen!

Imádkozzunk!

Urunk, amikor a hívő élet szenvedéseiről hallunk, akkor összeszorul a szívünk, és azt mondjuk: kemény beszéd. Látod, nem szeretjük a szenvedést, inkább elkerülni szeretnénk.

Köszönjük, hogy őszintén és nyíltan szólsz a hívő életről. Akiket most hívsz a követésedre, hogy tanítványaid legyenek, hozzád térjenek, azoknak megmutatod: mivel jár követésed a mennyben. Milyen dicsőséget jelent ez ott. Milyen áldások sokaságát, milyen ígéreteket, és milyen reménységet. De megmutatod azt is Urunk, mit jelent hozzád tartozni a földön.

Nehezen értjük, Urunk, hogy ez a földi élet „pillanatnyi és könnyű szenvedést” jelent, mert mi éppen benne földi életben. De köszönjük, hogy mindenben előttünk jártál. Urunk, te a földi küzdelmekről nem úgy tanítottál, mint aki olvastad egy könyvben, de magad soha nem érintetted volna. Te ebben jártál, így éltél, te szenvedtél és nemcsak Poncius Pilátus alatt. Szenvedted a hitetlen környezetet, eltűrted értetlen tanítványaidat, az ellenséges besúgókat magad körül, azokat, akik nem értettek, szavaidat félremagyarázták. Te tudod, Urunk, mit jelent a földön szenvedni, és arra hívsz: kövessünk téged.

Kérünk, Szentlelked bátorítson most meg minket, hogy bármi áron is, de akik itt vagyunk, kövessünk téged. Legyünk a tanítványaid, rabszolgáid itt a földön. Legyünk családtagjaid, akik hozzád tartoznak.

Kérünk, formáld az életünket, hogy olyanok legyünk, mint te, már itt a földön, és egyszer a mennyben. Itt a földön, akik ugyanúgy szenvednek, mint te, ugyanúgy szolgálnak, ahogy te szolgáltál, ugyanúgy szeretnek, ahogy te szerettél, és egyszer a mennyben majd ugyanolyan dicsőségben örvendeznek, amelyben te uralkodsz. Kérünk, hadd legyünk olyanok, mint te. Könyörülj rajtunk, nehogy a mi lelkünket más elégítse meg, amit a világ kínál, amivel kecsegtet. Nyugtalanítsd, kérünk, a lelkünket mindaddig, amíg olyanokká nem formálódunk, mint te.

Hallgasd meg könyörgésünket, és végezd el igéddel ma este is az üdvözítés nagy művét.

Ámen.

3.

Nem félnek a világtól

Alapige: Máté 10,26-31

„Tehát ne rettenjete meg tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. Amit a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el, amit fülbe súgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek.

Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.”

„Ugye, a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül? Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. Ne féljete tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, tudjuk, hogy mindenem felülmagasztaltad igédet. Tudjuk, hogy igéd lett testté és lakozott közöttünk.

Magasztalunk, mert a Szentírásból mi is láthatjuk Jézus Krisztus dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes kegyelemmel és igazsággal.

Kérünk, Atyánk, dicsőítsd meg közöttünk a te Fiadat, hadd tündököljön az Ő lénye előttünk, hadd lássuk Őt, mint a menny dicsőséges Királyát. Hadd lássuk Őt, mint a mi Megváltónkat, mint Mesterünket, mint Urunkat.

Kérünk, ébreszd fel ma is azt a nagy vágyat, törekvést a szívünkben, hogy olyanok legyünk, mint Ő. Formáld, kérünk az életünket, hitünket, szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

Ma este újra az a kép tárul fel előttünk, ahogy Jézus Krisztus a mennyből látja a tanítványait. Néhány vonást megismertünk már Urunk szava-

iból, ahogy a Máté evangéliuma 10. fejezetét együtt tanulmányoztuk: amilyenek Jézus Krisztus látja a tanítványait, sőt amilyenné Ő formálja a tanítványait.

Láttuk, hogy ők királyi, mennyei követek. Jézus Krisztust képviselik, mint nagykövetek ebben a világban. Láttuk, hogy ebben a küldetésben, ebben a követségben az igazi tanítványok mindvégig kitartanak, állhatatosak maradnak, ragaszkodnak Jézus Krisztushoz, és ragaszkodnak az egyszerű, világos, Krisztustól tanult evangéliumhoz.

Azt is megfigyeltük, hogy ezeknek a tanítványok leghőbb vágya, hogy olyanok legyenek, mint a Mesterük. Így olvastuk: elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ez jelenti a teljes sorsközösséget a mennyben és a földön is. Isten Lelke a mi lelkünket bátorítja, hogy a mi legfőbb törekvésünk is az legyen, olyanná váljunk, mint Krisztus. Úgy éljünk, olyan sorsunk legyen most és örökké, mint neki.

Ma ez a kép tárul ki még jobban számunkra, és a mai igében azt láthatjuk, hogy a tanítványoknak van egy különleges jellemzője. Miközben valódi fenyegetések rettenthetnék a lelküket, valós nyomorúságok nehezdedhetnek rájuk, aközben egyik legfőbb jellemzője az életüknek: nem félnek a világtól. Ebben a bátorságban a legfőbb támaszuk Jézus Krisztus szava, aki az olvasott igében háromszor is mondja: ne féljete!

A 26. versben azt olvassuk: Ne rettenjete meg tőlük. A 28. versben újra olvassuk: Ne féljete azoktól. A 31. versben konklúzióképpen azt olvassuk: Ne féljete tehát... A mai ige ezt a nagy gondolatot hordozza: ne féljenek a tanítványok. Láthatólag lenne okuk a félelemre, de sokkal nagyobb okuk van arra, hogy ne féljenek. – Ezt fogjuk ma látni.

Testvérek, ha veszélyt sejtünk, a természetes reakció mindannyiunk lelkében az, hogy ijedtség, félelem támad bennünk. Ma történt: egy kerítés mellett elmenve, ugatni kezdett egy kutya. Az ember szíve összerezzen, vajon folytatódik-e a kerítés, vagy egyszer csak vége van, s jön az a kutya, ott fogunk állni szemtől szemben?

Jézus szavaiban a harapós kutyánál sokkal félelmetesebb veszélyekről és támadásokról olvasunk. Jézus nehéz, fájdalmasa küzdelmekről szól, tanít. A természetes reakciónk pedig: félünk. Ki szeret bíróságra menni vádlottként? Még tanúként sem nagyon. Ki szereti, ha kiállítják, mondjuk egy egész gyülekezet elé, és ő lesz a negatív reklám: ilyen egy gonosz ember. Nem is hívó, nem is igazi keresztyén. – Erről van szó a 16. verstől kezdődően.

Ki az, akinek az a szíve vágya: bárcsak meghalhatnék mihamarabb Krisztusért? A természetes reakciónk: nem szeretnénk. Félelemmel gondolunk arra, ha fenyegetés, valós veszély támadna, amely minket érint, vagy szeretteinket, testvéreinket. Féltve gondolunk azokra a keresztyénekre, akik ma is olyan országban élnek, ahol a Bibliát elővenni súlyos bűn, azt

komolyan venni még súlyosabb bűn, hirdetni pedig a legsúlyosabb bűn, amiért a legsúlyosabb üldözés jár. A természetes reakció a félelem, az ijedtség, a megrettenés.

Jézus Krisztus ezt pontosan tudja. Hús-vér emberekhez beszélt, olyanokhoz, mint mi, mert a tanítványok ilyenek. Az Úr ott érinti meg az életüket, ahol erre a legnagyobb szükségük van. A félelem ugyanis lebénítja a tanítványt. Sok példát lehetne erre hozni. Történelmi példákat is, személyes életpéldákat is, amikor megijedtünk és inkább csendben maradtunk, megbénult a szánk. Szólhattunk volna Krisztusról, de csendben maradtunk, mert féltünk, hogy esetleg nevetség tárgyává leszünk, hátratételt kell szenvednünk. Ha szóba jött is a keresztyén üzenet, az evangélium, az inkább csak csendben, suttogva. Mert ha nyíltan kiáll az ember, annak megvan a maga következménye. Sokan beszámolhatnak erről. A félelem lebénít. Inkább maradjunk csendben, húzódjunk vissza, ne vállaljuk fel nyíltan, hogy Krisztus követői vagyunk. Ne beszéljünk az Úrról nyíltan, legfeljebb titokban.

Így viszont el fog hallgatni az evangélium. Jézus küldi a tanítványokat azért, hogy hirdessék az evangéliumot. Ha ezek az emberek megijednek, amikor bemennek egy településre és rájuk támadnak – csendben fognak maradni, és nem derül ki: ki a Megváltó, senki nem fogja megismerni az üdvösség nagyszerű ajándékát, senki nem kapja meg a bűnök bocsánatát, nem támad hit, mert a hit csak hallásból van, a hallás pedig mindig Isten ígéjének hirdetése által. Abból még senki nem lett keresztyén, hogy valaki hívó módra borotválkozott, vagy fésülködött. Üdvösséges hit mindig csak az ige hirdetéséből, az evangélium felvállalásából támadt.

Értjük, mi forog kockán? Ha a tanítványok félnek és csendben maradnak, titokban tartják, hogy ki küldte őket, miért küldte – nem jut el az evangélium senkihez. A félelem lebénítja a gyülekezetet, a keresztyén életet. Ráadásul ráér majd a keresztyén mással foglalkozni, a másik hibáit keresgetni, a másik bűneit lehetőleg nagyítóval nézegetni, és a saját fájdalmait, sebeit dédelgetni. Már nem arra a célra fut, amelyre Krisztus elhívta. Nem az a fő törekvése, amelyre a megbízatása szól, nem királyi követként jár, már nem olyan, mint a mestere. Így bénul le a félelemtől sok hívó élet.

A félelem azután hazugságokba hajt, álmegoldásokat generál. Ezek újabb félelmeket táplálnak, amik még nagyobb hazugságokba kergetnek, és az ember belekerül egy rettenetes spirálba, amiben egyre mélyebbre vezet az élete. – Krisztus nem akarja, hogy ilyen legyen egy tanítvány. Ezért a tanítvány nem fél. Minden oka megvan arra, hogy a félelmeken túllásson, és az a bénító, tönkretévő hatalom visszavonuljon egy hívó életből.

Úgy tudom, John Newton írta, a jól ismert éneket: Érthetetlen kegyelem, mely rég utánam jár. Ebben azt írja, hogy ez a Jézus Krisztusban megjelent kegyelem a „félelmektől megszabadít, és szent félelemre tanít.”

Az igazi tanítványok nem félnek a világtól. Ha az egész világ a félelem mechanizmusa alapján működik is, a tanítványokban egészen más lélek munkálkodik. Nem a félelem lelke, hanem az erőnek, szeretetnek és józan-ságnak lelke. Krisztus háromféle módon is felemel bennünket, tanítványokat, amikor megérinti a lelkünket, megóv a félelemtől. Nézzük meg most ezeket az ige rendjében sorban.

Először a 26. versben olvassuk: „Tehát ne rettenjete meg tőlük!” A „tehát” itt visszatekintő értelmű kötőszó. Bár üldözni fognak titeket, de ebben pontosan olyanok lesztek, mint a mesteretek, tehát ne rettenjete meg. A megrettenés a félelem kialakulása. Nem kell, hogy meginduljon a félelem mechanizmusa a lelketekben. Nem kell, hogy megrettenjete. Bár sok nyomorúság várható, sok be is fog következni, olykor koncentráltan, olykor csendesebb időszakban kevésbé koncentráltan, de ne féljete! Mindezek a szenvedések a hívő tanítvány életének velejárói, éppen ezért nem kell, hogy félelem következzen belőlük. Azért olvassuk ezt a kötőszót ezért.

Jézus ezután enged előretekinteni. Mi az Úr indoka? Miért ne féljen egy hívő ember? Mi szabadít fel a félelem alól? Az első indok, azt olvassuk: Ne féljete, mert nincs oly rejtett dolog, amely napvilágra ne jönnön, sem olyan titok, amely ki ne tudódnék. Jézus indoka egy példabeszédszerű mondat, szentencia. Ugyanezt a mondatot Jézus nemcsak egyszer mondta, hanem többféle helyzetben is halljuk tőle, olvassuk a Bibliában. Úgy látszik, neki „kedvenc”, visszatérő gondolata volt. E gondolat alapján élte az életét, amikor pedig konkrét helyzetben eligazítás kellett, akkor élete egyik alapelvét mondta el a tanítványainak is. Tudják meg ők is.

Mit jelent Jézus indoka? Röviden a lényeg: Isten egyszer mindent napvilágra fog hozni, minden lelepleződik. Minden a valódi értékének megfelelően fog látszani, tudniillik az örökkévaló értékének megfelelően. Ma ez még nem látszik. Ha egymásra nézünk, nem látjuk, hogy milyen nagy bűnbocsánatot kaptunk. Ha kimegyünk az utcára, kinézünk a térre, aranyos gyermekeket látunk, és nem látjuk, hogy a gyermek Krisztus nélkül elveszett bűnös. Nem látjuk azt a mennyei dicsőséget sem, amit Krisztus megszerzett az övéinek. De egyszer mindez nyilvánvalóvá lesz. Amikor az üldözések jönnek, a tanítványok úgy néznek ki, mint vesztesek, ez a mai látszat. A keresztyénség ezen a világon mindig vesztes ügynek tűnik.

Olvastam valahol, egy nagyszerű, hitvalló keresztyéntől az állam-ateizmus idejéből, amiben az idősebbek vastagon benne élhettek. Akkoriban mindig temették az egyházat. Ez volt a fő gondolat: az egyháznak vége. A keresztyénségnek vége. Hirdette a propaganda, ez folyt a csapból is. Egy hívő püspök egy alkalommal találkozott az ideológia egyik nagy mesterével. Éppen akkor vették el az egyházak iskoláit, az ateista ideológia nagy hatalmú vezére egy szellemesnek szánt képpel érzékeltette, hogy vége az egyháznak: „lecsapoljuk a mocsarakat, és elmennek a békák.” (A bé-

kák voltak a lelkészek és a hívők.) Erre megszólalt a hitvalló püspök: „elnök úr, mi az esőt mindig felülről várjuk.” A keresztyénség vesztes ügynek látszott, de a hívő püspök tudta, hogy egyszer minden, az egyház győzelme is nyilvánvalóvá lesz.

Az egyházat mindig temetik, de a sírnál valahogyan mindig Krisztus egyháza mondja ki az áment, mégsem lehet legyőzni és eltemetni. Egyszer Isten nyilvánvalóvá teszi az egyháza győzelmét. Akik most veszteseknek néznek ki, akik a világ szeméjtének néznek ki – így ír Pál saját magáról saját korában –, kiderül: nem ők a vesztesek, ők győztesek. Sőt egy egyszerű „Jelenések” magyarázat címét kölcsönvéve: több, mint győztesek. A fiatalok között állandó kérdés: ki a vesztes, ki a lúzer? Egyszer kiderül: nem a keresztyének azok. Mégis csak az járt a jó úton, aki Krisztusban hitt, aki benne bízott, aki Őt követte és szerette. Egyszer minden napfényre kerül, világossá válik. Most nem látszik még, de egyszer nyilvánvaló lesz.

Krisztus követése ma sem korszerű. Nem felel meg a kortárs pogányosodó kultúrának, nem eukonform, de egyszer nyilvánvaló lesz, hogy mégis ez az üdvözítés útja. Mégis csak Krisztusban van az üdvösség. Ha a mai világ ezt nem értékeli, egyszer mégis ez lesz az örökkévalóság szemszögében a legértékesebb.

Arra indít tehát ez az ige, Jézus arra buzdítja a tanítványokat: nézzenek előre az örökkévalóságig. Ne csak a pillanatot lássák. A szenvedés „pillanatnyi, könnyű”, de nézzék az örökkévalóságot, az „igen-igen nagy dicsőséget”, amikor minden nyilvánvalóvá válik. Ezért a keresztyének soha nem a pillanatnak élő emberek, hanem mindig az örökkévalóságnak élő emberek, a legnagyobb távlatban élő emberek. Ne féljetez tanítványok, ne féljetez ezt felvállalni! – Ezért a tanítványok nem félnek, mert újra és újra az örökkévaló távlatra fordul a tekintetük. Jézus Krisztus újra és újra erre irányítja a tekintetüket.

Hogy jobban értsük ezt az egyszerű mondatot, mégis segítsen nekünk maga Krisztus, figyeljünk meg néhány más helyet, ahol ugyanezt az ígét olvassuk. Lukács evangéliumában is megtaláljuk ezt a mondatot, amikor a 12. fejezetben az Úr óvta a tanítványait, óvta őket a farizeusok kovászától, amely a képmutatás. Miután az óvás elhangzik, folytatja az Úr ezzel a mondattal: Mert nincs oly rejtett dolog, amely napfényre ne kerülne, sem olyan titok, amely le nem lepleződné. Mit jelent ez? Mi a képmutatás? A látszat fenntartása, álarc viselése. Úgy tesztek, mintha keresztyén lennétek, de valójában nem vagyok az.

A görög színházakban álarcot, proszópont használtak. Amikor vidám szerepet játszott valaki, maga elé tett egy proszópont (ez ismerős a kettős Janus arcról) Használtak vidám álarcot, vidám proszópont. Egy vidám képet viselt, mutatott a színész kifelé, de lehet, hogy a lelke megszakadt a szomorúságtól. Máskor, egy tragédiában szomorú álarcot használt a szí-

nész. Mindig eljátszotta az álarcos képmutató szerepet, a látszat-fenntartást. Jól ismerjük a képmutatás vallási borzalmát, és sajnos nem csak a Szentírásból. Mivel vigasztal tehát Jézus? Ami ma látszat, az egyszer nyilvánvaló lesz. A hamis látszatok egy pillanat alatt köddé válnak. Lekerül a proszópon, az ál-orca. Ami rejtett, ami mögötte van, az válik nyilvánvalóvá. Kiderül, hogy az örökkévalóság szempontjából értékes, nemes, becses, krisztusi, vagy az örökkévalóság szempontjából értéktelen, kacat, fa, széna, pozdorja, ami megég. Az igazi tanítványnak pedig nincs mitől félnie, amikor a látszatok, az álorcák lehullanak. Ne féljetez hát, mert egyszer nyilvánvalóvá lesz, hogy a valódi tanítvány valódi tanítvány. De az is nyilvánvalóvá lesz, ha valaki képmutató. Az igazi tanítványnak nincs miért félnie.

Egy másik hely, ahol ugyanezt az igét olvassuk: Lukács evangéliuma 8. fejezete. Ott Jézus Krisztus más összefüggésben mondta ki ugyanezt a mondatot. A lámpás-gyújtással kapcsolatban mondta az Úr: Nem azért gyújtanak lámpást, hogy véka alá tegyék. Lámpást azért gyújtanak, hogy minden láthatóvá váljon. Utána ezzel folytatja: Mert nincs olyan rejtett dolog, ami napfényre ne jöjjön. Vagyis Isten egyszer lámpást fog gyújtani, amikor minden világosan felismerhetővé válik.

Gyerekkoromban sokat jártam padláson. Az ember a világról be-megy egy sötét, lomos padlásra. Nem látjuk, hová is léphetünk. Amikor aztán egyetlen cserepet felhúztunk, akkor hirtelen beáradt a fény és minden láthatóvá vált, minden nyilvánvalóvá lett. – Erről van szó. Kiderült, mi van a padláson. Ezt Isten egyszer lámpást fog gyújtani, és az igazi tanítványnak nincs oka félni, mert az válik nyilvánvalóvá, aki ő valójában: ő a Krisztusé, a menny állampolgára, bűnbocsánatot nyertember. Számára a mennybe érkezés az élet vége, a hazaérkezés. Ő mennyei polgár. – Ez válik nyilvánvalóvá. Ezért ne féljetez akkor sem, ha üldöznek, mert az üldözéseknek vége szakad, és a főkérdés egyszer a villany felkapcsolásakor támad. Isten felkapcsolja majd az ítélet nagy villanyát.

Ugyanerről szól a Prédikátor könyve is. A fiataloknak sokszor szoktam felolvasni. A 11,9 részben egy modern igét olvasunk. „Örvendj ifjú, amíg fiatal vagy. Légy jó kedvű ifjúságod idején. Él szíved vágya szerint.” – Ha csak ennyit mond a Biblia, akkor mindenki örömmel hallgatja. De úgy folytatódik: egyszer jön a villany felkapcsolása: „de tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged.” – Él, ahogy kedved tartja, tedd azt, ami kedves a szívednek. Megteheted, de tudd meg, hogy egyszer minden nyilvánvalóvá lesz. Egyszer az Isten mindent nyilvánvalóvá tesz.

Ez az örökkévaló távlat az, ami megszabadítja a tanítvány lelkét a félelemtől. Ha ilyen az örökkévalóság, ha az Atya nyilvánvalóvá teszi a teljes valóságot, akkor nem kell félni a pillanattól. Ráadásul, ha most üldözöttek és megvetettek is a tanítványok, egyszer a tanítvány életének nyilvánvaló értéke fog megmutatkozni: a veszteségről kiderül, hogy Krisztusban győztes.

Íme az első nagy bátorítás Testvéreim, amivel Krisztus a szívünket érinti, hogy mai tanítványait is bátorítsa, ezért ne rettenetek meg tőlük!

Mi lesz annak a következménye, ha a tanítvány nem fél? Jézus ezt mondja erről: Ha valaki nem fél, annak az lesz a következménye, hogy „amit a sötétségben mondok nektek, azt világosságban mondjátok el, amit fülbe sűgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek”. Szép gondolat ez, bár nekünk furcsán hangzik, hogy sötétben mondva... Ez az akkori tanításnak a gyakorlatát jelentette. A mester éjszaka tanított. A tanítványok odamentek a mesterhez, és amikor már a gyerekek csendben voltak, a feleségek is elcsendesedtek, akkor összejöttek a férfiak és megbeszélték az élet nagy dolgait, a bölcsességeket. Sötétben ment Nikodémus is az Úrhoz.

Arról van tehát szó, hogy amit Jézus a tanítványoknak elmondott fülbe sűgva, azt nyíltan hirdessék. Amit sötétben mondott tanítva őket, azt ők napvilágon és a háztetőkről mondják tovább. Ha a tanítványok félnek, akkor ez nem fog megtörténni. Ha nem félnek, akkor pedig ez a feladatuk: pontosan azt továbbadni, amit nekik Jézus mondott fülbe sűgva. Nem kevesebbet, nem többet, nem mást. Nem azt, ami nekik a legjobban tetszett belőle, hanem azt, amit Mesterük tanított nekik, amivel Jézus megbízta őket. Ha ebben benne van a kegyelem kiválasztásának a tana, akkor azt is. Ha ebben benne van, hogy emberek fognak elveszni az ítéletben, akkor azt is. Ha ebben benne van az, hogy aki megtért, és akit Isten üdvözített, azt Ő örökre üdvözítette, akkor azt is. Mindazt, amit Krisztus mondott. Nem azt, ami divatos, nem azt, amit az emberek szívesen hallanak.

Tudom, milyen kísértés az, félelemből elhallgatni valamit, és Jézus tanításának csak egy részét mondani, amiről tudom, hogy a másik szívesen hallgatja. Ha félsz, te is ezt fogod tenni, ha félek, én is ezt teszem. Itt arról van szó, hogy ha egyszer Isten felkapcsolja majd a villanyt, nyilvánvalóvá lesz, hogy tényleg azt hirdettük, azt képviseltük-e, amire Krisztus tanított. Vagy megcsonkítottuk, netán kiegészítettük...

„A háztetőkről hirdessétek” azt jelenti, hogy a legnagyobb nyíltsággal hirdessétek. Képzeljünk el egy régi falut vagy városkát, ahol nincs villamos, autó, repülőgép, mentőautó – viszonylag csendes hely. Egyszer csak a főtéren valaki kiáll egy háztetőre, és kiabálni kezd. Ezt nagyjából az egész falu meghallotta. Olyan funkciója volt a háztetőnek, mint a szószéknek. A hírnök álljon fel jó magasra, hogy az üzenet minél messzebbre eljusson. Mindenki meghallja. Budapest egész népe hadd hallja meg. Magyarország egész népe hallja meg az evangéliumot. Ma kiállni a háztetőre nem célravezető, de célravezető az, hogy megjelenjen az evangélium a rádióban, a tévében, hallja meg mindenki az evangéliumot. Ne félj, hanem vállald fel az evangéliumot ilyen nyíltan!

Nem értem igazán, hogy miért van az, hogy valaki egy hajmeresztő dologról, érthetetlen zagyva dolgokról is oly nagy meggyőződéssel szólhat,

és az embereknek meg kell hallgatnia, de miért ne lehetne nyíltan felvállalni az evangéliumot? Persze értem, de mégsem értem. Miért beszélhet valaki nyíltan, hogy mennyire szereti ezt vagy azt a focicsapatot, és ódákat zenghet róla, és miért szégyellnivaló az, ha valaki szereti Jézus Krisztust, a Megváltóját?

Azt mondja az Úr: ha nem fogtok félni, akkor nyíltan mertek szólni – ha féltek, elhallgat az evangélium. Ha nem féltek, akkor a tetőn világos nappal fogjátok mondani. Fel fogjátok vállalni. – Ezért nem félnek a tanítványok.

A második óvásra térve, azt olvassuk: „Ne féljetez azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljetez, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.” – Jézus két hatalomról beszél.

Az egyik egy olyan hatalomról, amelyiknek csak a testünkön van hatalma, a másik olyan, amelynek a testünkön és lelkünkön is van hatalma. Jézus mondata összehasonlítás. Ne féljetez attól, aki kisebb, hanem attól féljetez, aki nagyobb. Ne attól féljetez, aki csak a testet ölheti meg (ez azt jelenti, hogy vége a földi életünknek), mert van ennél nagyobb hatalom is, aki a test és lélek ura. Aki élet és halál ura. Ne emberektől féljetez, hanem az Istent féljetez. Ki a legnagyobb tekintély az életetekben? – ez a kérdés.

Ha valaki mindennél inkább féli az Istent, annál inkább megszabadul az emberek félelmétől. Ha valaki az embert féli, annál inkább megbénul az Isten-félelme. Ez minden esetben vagy-vagy kérdés. Olyan nincs, hogy valaki két úrnak szolgáljon, ezt tudjuk Jézus beszédéből. Vagy embert félek – humanista vagyok, vagy Istent félek – teista vagyok. Humanista teista pedig nincs. Ez a két kategória kizárja egymást.

Vagy azt képviselem, hogy még Isten is az emberért van. Ez egy nagyon elterjedt humanista gondolat. A középpontban az ember áll, minden az emberért van.

Vagy azt képviselem, hogy az ember Istenért van, Őérte élek, és mindenkinek a legmagasabb rendű feladata, küldetése, kiváltsága, hogy az Istenért éljen. E gondolatrendszer középpontja Isten, aki Jézus Krisztusban jelentette ki magát. A tanítványok teocentrikus, Isten-központú emberek.

Amíg a tanítvány az embert féli, addig az ember kedvét keresi, az ember jótetszését kutatja. Amikor az ember az Istent féli, akkor olyan lesz, mint a mestere, aki nem nézte emberek személyét, hanem az Isten akaratát mindig igazán jelentette meg. Akár Pilátus, a római világhatalom képviselője, akár a nyomorult pogány asszony állt Jézussal szemben, Ő mindig az Atya akaratát kereste.

Olyan kedves ige, ami bátoríthatja sokunk szívét: „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?” – Erről van szó. Ha egy tanítvány

az embert féli, akkor mindenben az emberhez fog igazodni, és elferdíti Krisztus evangéliumát is. Ha az Istent féli, akkor azt fogja megkövetelni, várni, kérni, arra fog buzdítani, hogy minden ember igazodjon Istenhez. Nem az Istent igazítja oda az emberhez.

Pál azt kérte az Efézusi levél végén, a lelki fegyverzet utolsó elemeként, hogy imádkozzanak a keresztyének, hogy neki is adassék szó a szája megnyitásakor, hogy bátran hirdethesse az evangéliumot, hogy ne féljen. A következő versben azt olvassuk: Bátorsága legyen úgy hirdetni, ahogy kell. Ne hallgasson el belőle semmit. Aki már vitte az evangéliumot valakinek, az tudja, hogy ehhez bátorság kell. Az evangélium továbbadása nem fog működni emberfélelemmel. Mivel Isten a nagyobb, az életünk, halálunk, testünk, lelkünk örök sorsunk az Ő kezében van, ezért mi Őt féljük. Isten félelme pedig megszabadít az ember félelmétől.

A harmadik gondolatot, amivel Krisztus a félelmektől óv bennünket, jobban szeretném hangsúlyozni, mint az előzőeket. Jézus a 29. versben egy képpel kezdi tanításának új elemét. Egy verébről beszél az Úr. Egy verebet képzeljünk magunk elé. Arra gondoltam, ma este megpróbálok eladni itt nektek egy verebet, de sajnos nem tudtam verebet fogni. Mennyit adnátok testvérek egy verébért? Mennyit ér egy veréb? Azt olvassuk: egy kis pénzért két verebet lehet kapni. Ezek szerint akkor kereskedtek a verébbel. A szegény embereknek valami táplálék lehetett a veréb. Egy másik helyen azt olvassuk: két pénzért már ötöt adnak. Egy pénzért kettő, két pénzért már öt. Két pénzért egyet már gratisz kap a vásárló. A veréb számunkra jelentéktelen kis állat. Ma nem is árulják a piacon.

Jézus azt mondja: a mennyei Atyátok tudta, akarata nélkül egy sem esik le a földre. Pontosabban: egy sem száll le. Itt nem a verebek meghalásáról van szó. Képzeljétek el egy csapat verebet, amelyek éppen leszállnak. Azt mondja Jézus: az Atya tudja, mikor melyik veréb száll le a földre. Isten ennyire számon tartja ezeket a jelentéktelen kis élőlényeket. Miért mondja ezt az Úr? Utána azt mondja: nektek a hajatok szálai számon vannak tartva. (Én csak egyről tudok, akinek könnyű volt a hajszálaikat számon tartani. Ő a rajzfilmbeli Gusztáv, akinek három szál haja volt). A görög szöveg azt mondja: egyenként mindet számon tartja. Az ember hajszálaikat senki nem tudja megszámolni. A hajszálak számáról csak átlagos becsült adatokat találunk.

Az Úr azt mondja: ne féljétek, mert ilyen részletekbe menően számon tart a ti mennyei Atyátok. Azoknál a kis jelentéktelen verebecskéknél sokkal drágábbak vagytok, és a hajszálak szintjéig számon tart. Mi nem is látjuk a hajunkat annyira, hogy számon tartsuk. A mennyei Atya ilyen gondosan számon tartja a tanítványokat, mert értékesek.

Akikre Isten az evangélium kincsét rábízta, azok értékesek. Így olvasuk Pál apostolnál, saját magáról mondja: cserépedény az életünk. A tanít-

vány teste is föld porából készült cserépedény, de az evangélium mennyei kincsét hordozza, és ez értékessé teszi. Ne féljete! Ne féltsétek magatokat a „pillanatnyi, könnyű” szenvedésben, mert értékes az életetek. Az evangélium, Jézus Krisztus örömhíre teszi értékessé.

Ne féljete hát, hanem nézzete az örökkévaló távlatra, ahol nyilvánvaló lesz, hogy az igazi tanítvány nem vesztes, hanem győztes. Ahol kiderül, hogy övé csakugyan mindaz a mennyei kincs, amit Jézus Krisztus megszerzett, ami neki itt a földön is mindennél drágább volt, amire az életét feltette. Ne féljete azért sem itt a földön, mert az emberi hatalom kisebb, mint Isten hatalma, és ti az Isten hatalmára tekintete. Az Isten fenségét lássatek. Az Isten szentségét szemléljete. Az Isten dicsőségében gyönyörködjete, és ne embereket féljete.

Ne féljete azért sem, mert akinek az élete egyszer már az evangéliumot hordozza, az értékes a mennyei Atya számára. Jegyzik a mennyben. Beírták az élet könyvébe. Számon tartják. Jézus azt mondta: Ő ismeri az övéit.

Végül arra szeretnék rámutatni, hogy Jézus Krisztus, amikor a tanítványait készíti, tanításában is azt az életet adta nekik, amit Ő is élt itt a földön. A tanítvány élete igazi krisztusi élet, keresztyén élet. Jézus a sajátját adja oda. Ő nem félt, mert tudta, mi lesz a dolgok végkimenetele. Tudta, hogy neki fel kell mennie Jeruzsálembe, át kell adatnia a véneknek, el kell ítéltetnie, keresztre kell feszítettetnie, meg kell halnia, és harmadnapon fel kell támadnia. Ez mennyei szükségszerűség, és tudta, hogy mindennek mennyei dicsőség a vége. Az Ő élete, mint egyszülött Fiú élete, mindennél drágább az Atyának.

Sehol nem olvassuk a Bibliában, hogy „gyönyörködik Isten”, csak a szeretett Fiúban: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Amennyire Krisztusé az életed, annyiban gyönyörködik majd benned is. Jézus a gyönyörűség. Urunk ezt tudta, és nem félt emberektől, de mindig félt az Atyát. Mindig tisztelte, hódolattal gondolt az Atyára. Így élt, szolgált. A tanítvány olyan, mint a mestere, most itt konkrétan azt jelenti: nem fél.

A mai ige akkor éri el a célját, ha úgy álltok fel, hogy nem félte a világtól. Ha úgy álltok fel, hogy „ha e világ ördöge mind elnyelni akarna, minket meg nem rémítene, rajtunk nincs hatalma”. Ha azzal a nagyszerű hitvallással állnatek fel, amire egyébként derék reformátoraink a mai napig tanítanak minket: Jézus Krisztus az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, és engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy a mennyei Atyám akarata nélkül egyetlen hajsza sem eshetik le a fejemről, sőt inkább, minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon. – Ezért vagyunk mi reformátusok, mert nem félünk a világtól. Krisztus tanítványai vagyunk. Görbüljön meg nyugodtan a világ tengelye, akkor sem félünk.

Akkor éri el a célt Jézus szava a lelkedben, akkor munkált Isten Szentlelke a szívedben, ha felállsz és úgy mész ki: nem érdekel, ki mit mond, én Jézus Krisztust fogom követni, őt fogom képviselni, és az evangéliumot fogom hirdetni. Ha tetszik valakinek, és örömmel fogadja, akkor örülök neki, ha nem, szomorú leszek, de nem félek a világtól.

Jézus ezért mondta ezeket a szavakat. Nézzetek az örökkévaló távlatra, nézzetek arra az Istenre, aki a leghatalmasabb, akinek az életetek, az örök sorsotok a kezében van, és aki mint szerelmes Atya a Krisztusért, a hajatok szálait is számon tartja, és aki nemcsak a verebekre figyel oda, hanem rád is, aki sokkal inkább becses vagy a szemében az evangéliumért, Krisztusért

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Csakugyan jól ismeresz minket. Úr Jézus Krisztus, valóban tudod a mi dolgainkat. Magasztalunk azért, hogy ennek ellenére nem fordulsz el tőlünk, és bár annyit féltünk, és annyira hozzátartozik az életünkhöz ez a makacs életérzés, életszemlélet, köszönjük, hogy az az örökkévaló akaratod, hogy a tieidet megszabadítod a félelemtől.

Jézus Krisztus, jó téged látni, aki nem féltél. Tudtad, mi vár rád. Tudtad, milyen nyomorúságokat, milyen ítéletet, milyen gyűlöletet kell elhordoznod, mégsem féltél.

Kérünk, engedd meg nekünk is, hogy lássuk a mennyei örökkévaló távlatot, ahol egyszer minden nyilvánvalóvá lesz. Nyilvánvalóvá lesz, hogy mennyire bízunk benned, mennyire voltunk hűségesek a követésedben, mennyire képviseltük azt az evangéliumot, amit te hirdettél, te adtál át nekünk. Nyilvánvalóvá lesz, hogy a tieid nem vesztesek, hanem győztesek örökre.

Emeld fel, kérünk, a tekintetünket a te mennyei Atyádra, az örökkévaló szent Istenre, akié a dicsőség, a hatalom örökkön-örökké. Kérünk, bátorítsd meg a szívünket, hogy Őt féljük, tiszteljük, reá tekintsünk nagy-nagy szeretettel, tisztelettel, és neki szolgáljunk.

Könyörülj meg, kérünk, hadd lássuk magunkat is úgy, mint akik az evangélium hordozói, ezért értékesek. Értékesebbek, mint a veréb, értékesek annyira, hogy még a hajszálainkról is gondot viselsz, és számon tartod azokat.

Édesatyánk, bocsásd meg félelmeinket. Valljuk, hogy félelmeink is bűnből fakadnak. Abból a bűnből, hogy nem veszünk komolyan téged, nem vesszük komolyan a te szavadat, lényedet.

Taníts meg, kérünk, és bátoríts meg. Hadd legyünk sokkal bátrabbak a hitben, a szeretetben, a reménységben, a szolgálatban.

Hallgasd meg, kérünk, könyörgésünket kegyelmesen.

Ámen.

4.

Vallást tesznek Krisztusról

Alapige: Máté 10,32-33

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, egyszer a mennyben, a dicsőségben, amikor megláthatunk, nyilvánvaló lesz, hogy te vagy minden mindenekben. Tied minden dicsőség, minden hatalom, minden bölcsesség és hódolat, tisztesség és áldás.

Magasztalunk, mert összegyűjtöttél ma este is minket, a te néped előtted van, és azért tetted ezt, hogy mi már most, itt a földön hódoljunk, dicsérjünk és magasztaljunk téged, áldjuk a te szent nevedet és kövessünk téged.

Úr Jézus Krisztus, arra kérünk, hogy Szentlelked és igéd által dicsőítsd meg magadat közöttünk. Nyúgöld le a szívünket, hadd lássunk olyanaknak, aki valójában vagy. Kérünk, Szentlelked és az evangélium támaszson ma is hitet a szívünkben mindannak elfogadására, aki te vagy, amit hoztál nekünk, amit tanítottál.

Kérünk, bátorítsd annyira a szívünket, hogy a szánk is megszólaljon, és életünk is hirdesse: te Úr vagy mindörökké az Atya Isten dicsőségére.

Amen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus tanítványait látjuk ezen a héten estéről estére. Pontosabban: azt a munkát, amit Jézus Krisztus végez az ember életében. Ő maga formálja tanítványait, Ő vonja magához őket, Ő ajándékozza meg hittel és Ő az, aki valódi, igazi tanítványa teszi őket.

Láttuk, hogy a tanítványok királyi követek, Jézus Krisztus, a menny királya, követeiként élnek. Megfigyeltük azt is, hogy az igazi tanítványok mindvégig kitartanak Uruk mellett, az evangélium szolgálatában. Ha van-

nak is bukások az életükben, Jézus Krisztus nem fogja őket hagyni, mégis kitartó emberek lesznek.

Hallottuk, hogy Jézus szava szerint a tanítványok legnagyobb vágya, törekvése az, hogy olyanok legyen, mint a mesterük. A tanítvány olyan, mint a mestere a mennyei dicsőséget, de a földi küzdelmek elhordozását tekintve is. A tanítvány élete sorsközösséget jelent Jézus Krisztussal. Amilyen Jézus a mennyben, olyan lesz a tanítványa is a mennyben. Amilyen Jézus Krisztus sorsa volt itt a földön, olyan lesz tanítványának sorsa is. Nem is elégíti meg kevesebb a tanítvány lelkét, csak az, ha olyan, mint a mestere.

Azt is megfigyeltük, hogy a mester és a tanítvány hasonlósága egy fontos jellemvonásban konkrétan is megjelenik: a tanítványok nem félnek a világtól! Jézus Krisztus beszédéből ezt tanultuk meg tegnap este. Ha viszont a félelem megszűnik, a tanítványok valóban nem félnek a világtól, akkor nem félnek megszólalni sem. Amit a szívükben hordoznak, azt nem félnek feltárni. A félelmeiktől megszabadult tanítványok vallást tesznek Uruk-ról, mesterükről. Erről olvasunk a mai igében: „Aki tehát vallást tesz...”

Jézus Krisztus körül sokféle ember gyűlt össze egykor. Mi különbözteti meg őket? Lesz közöttük, aki vallást tesz, és lesz, aki tagad. Jézus különbségtétele nagyon egyértelmű. Olyan egyszerű ennek az igének a gondolata, Jézus Krisztus annyira egyszerűen beszélt, hogy attól félek, a magyarázattal valamit elrontok. Jézus szava szerint két lehetőség van: vallás vagy tagadás. Valaki vagy hitvalló, vagy tagadó lesz. Az is világos, hogy a hitvallás vagy tagadás Jézus Krisztusra vonatkozik: Jézus Krisztus megvallására, vagy Jézus Krisztus tagadására.

Azt is egyértelműen kimondja Jézus, hogy a megvallás vagy tagadás emberek előtt történik itt a földön. Emberek előtt éljük életünket, és ahogy beszélünk, élünk, vagy hitvallók, vagy tagadók vagyunk. Krisztus megvallásának vagy tagadásának örökkévaló összefüggése is feltárul Urunk szavaiban. Aki vall itt a földön, annak megfelelő vallást tesz Krisztus a mennyben. Ha pedig valaki tagad itt a földön, akkor Krisztus is tagadni fog a mennyben. Abba is hagyhatnánk a mai szolgálatot, mert megértettük Jézus szavainak lényegét.

Nézzük meg mégis közelebbről, mit jelent a hitvallás. Segítsen ebben minket Isten Szentlelke és igéje. Hogy valóban az ige segítsen nekünk, nemcsak azt szeretném, hogy a magyarázatot halljátok, hanem újra és újra a Szentírásra, Jézus Krisztus tanítására fogok rámutatni.

Két lehetőségről van tehát szó: az egyik, hogy valaki vallást tesz Jézus Krisztusról. Újra erősítsük meg: ez a vallástétel Jézus Krisztusról szól, vele kapcsolatos, nem általában Istenről szól, nem az egyházzal. Ha a vallástétel egyházzal szól, akkor csakis mint Jézus Krisztus jegyeséről, testéről, nyájáról. A vallástétel mindenképpen Jézus Krisztushoz kötődik. A val-

lástevőt az jellemzi, hogy mindig Jézus Krisztussal hozakodik elő, mert neki csak mesteréről, urától van mondandója.

Idézzük fel Péter első vallástételét. Mire vonatkozott ez? Mi volt az a vallástétel, amire azt mondta az Úr: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert ezt nem test és vér jelentette meg neked, hanem az én mennyei Atyám.” Mi volt az a nagyszerű vallástétel, amit a menny Istene munkált ki Péter szívében? Nem az volt: nagyszerű tanítványnak lenni; hogy sokat segít az imádság. Ezek igazak. Nem az volt, hogy kiváló csapat ez a tanítványi csapat. Erről is lehetne sokat regélni. A vallástétel lényege az volt: te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Kiről szólt Péter vallástétele? Jézusról. Ezt a vallástételt munkálta ki a mennyei Atya Péter szívében. Felismerhetővé tette a hitvallás, hogy ki Jézus a mennyben, az örökkévalóságban. A földön mindez nem volt látható. Itt járt egy olyan ember, mint bármelyikőnk harmincegynehány évesen. Tanított, nagy csodákat tett. De ha ránézett valaki, azt látták: ember. Isten munkája volt az, hogy Péter felismerte Jézus Krisztust, és megvallotta: te vagy a Krisztus, az Ószövetség lapjain megígért Messiás, és Isten Fia, mennyei lény. Amint egy egyszerű hívó lélek mondta: ha a lónak a fia ló, az ember fia ember, akkor Isten Fia Isten. Bőlcsebben is ki lehet fejteni ugyanezt, de a lényeg: Jézus Isten Fia. Péter azt vallotta meg: Jézus, itt a földön járva te vagy az Isten, a testté lett Isten.

Íme a tanítványok vallástételének magva: Jézus, a Krisztus, az Isten Fia. A tanítványok felismerik Jézust, mint Megváltót, mint Üdvözítőt, mint Isten Fiát. Ha pedig a tanítvány nem fél, akkor, mint királyi követ fel meri vállalni Jézus Krisztust, és el meri mondani, ki Ő valójában. Ez a vallástétel lényege.

Ha igénkhez közelebb hajolunk, akkor azt látjuk, hogy van egy rövid magyar szócska a vers elején: aki. Nagyon általános szó. Bárki, akárki. Azért lényeges figyelmet fordítanunk e kicsiny szóra, mert a két gondolat, amit olvastunk, amiről Jézus beszélt, nemcsak a tizenkettőre vonatkozik. Jézus szava mindenkire vonatkozik, aki csak, bárki, vallást tesz róla, és bárki, aki megtagadja Őt. Az Úr általános, minden emberi életre igaz mennyei igazságot tanít nekünk. Minden emberi élet vagy vallja Krisztust, vagy tagadja. Hogy tudatlanságból vagy szántszándékkal tagadja, az külön kérdés. A két alaplehetőség az, hogy vagy vallja, vagy tagadja Jézust valaki. Jézus szava általánosan igaz, nemcsak a tizenkettőre.

Ugyanezt a gondolatot olvassuk egy másik helyen, ahol Jézus Krisztus csakugyan nagyobb körnek szánva mondta ki: ha valaki én utánam akar jönni... akárki, aki Jézust követni akarja. Neked is el kell döntened testvér, hogy akarod-e Jézust követni. Aki követni akarja az Urat, az tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövesse Őt. Aki csak vallást tesz énrólam... – sokan ülünk ebben a teremben, akire közületek igaz: Bárki, aki vallást tesz énrólam – vagy bárki, aki megtagad, akárki lehet.

Jól jegyezzük meg, és ne meneküljünk abba, hogy Jézus vallástételre buzdító szava csak a tizenkettőre vonatkozik. Ne gondoljátok testvérek, hogy csak az első tanítványok a vallástevők, nekünk pedig nem kell ilyesmivel foglalkoznunk. Nem! Jézus szava általános igazság. Valamelyik kategóriába így is, úgy is bele fogunk kerülni. Vagy vallunk, vagy tagadunk.

Mutatok még valamit az igéből, ami az általános érvényre utal. A Máté 10,23. versében olvasunk egy kis záradékot: még végig sem járjátok Izrael városait, mire eljön az Emberfia. A záradék Krisztus jövetelére utal. Vagyis mindazokra vonatkozik ez a szakasz, akik addig szolgálnak, amíg el nem jön az Emberfia. Jézus szava ránk is érvényes, mert még nem jött vissza az Emberfia.

Az Úr tanítása tehát általános érvényű. Azért sarkítom és hangsúlyozom ennyire, nehogy kivond magad alóla. Én sem és te sem teheted. Itt ülve halljuk ezt az ígét, és kimenve vagy vallástevők, vagy tagadók leszünk. Más lehetőségünk nincs. Aki pedig nem fél, hogy visszautaljak az előző szakaszra, az majd vallást tesz. Ha megszűnik a félelem, megszületik a vallástétel. A félelem pusztulása mindig a vallástétel születése.

Logikus Jézus tanításának összefüggése: ne féljete tehát, ne rettenjete meg, ne ijedjete meg. Ha pedig nem félték, akkor vallást tesztek én-rólam, miután nem félték.

A vallástétel általános értelemben nyílt felvállalást jelent. Mai életgyakorlatunkban az egyik legkellemetlenebb vallástétel az adó bevallása. Be kell ismerni, hogy mennyi volt a jövedelmünk. Jézus szava nem az adóbevallásról tanít, hanem Krisztus felvállalásáról. Nyílt, őszinte, igazi beismerésről, szóbeli megnyilvánulásról, és a szóbeli megnyilvánulást követő életvitelről. Milyen az igazi tanítvány? Vallást tesz a mesteréről, uráról, a családfőről, mert nem fél a világtól.

Elterjedt egy hamis kettősség, ami gyakran megtéveszt minket. Most hadd irányítsam e nyomorúságra a figyelmet, hátha valaki ugyanebben a lelki betegségben szenved. Vannak szív-hívők, beszéd-hívők, és vannak cselekedet-hívők. Ezek a felfogások pedig olykor-olykor összeütköznek. Az egyik szerint az a lényeg: mi van a szívben. A hit az ember szívében, lelkében születik elrejtetten. A hit nem látszik. Elég, ha valaki a szívében hisz? Azt olvassuk a Római levélben: Szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Vagyis ha valaki szívvel hisz, azzal együtt fog járni, hogy szájjal pedig vallást tesz. Ezek nem egymással szembeállítható lehetőségek, hanem együtt adják ki az igazi tanítványi életet. A tanítvány hisz és ezért szól. Hittem, ezért szóltam. A hit mindig maga után vonja a megvallást. A hit és a megvallás pedig elkötelezi az embert egyfajta életvitel mellett.

Két példát mondok. Az egyik elég gyakori: egy autó hátulján ott van egy halacska. Ez nem a horgászegyesületi tagságot jelenti, hanem hitbeli

meggyőződést fejez ki. Hisz valaki, ezért üzen az autó hátulján. De ha egyszer kitette valaki a halacsát, akkor nem mindegy, hogy vág be az előzésnél a másik autó elé. Különösen, ha a mögötte ülő is keresztyén, és tudja, mit jelent a halacska. Hisz Jézusban, vallást tesz a halacskával, és jó, ha következik ennek megfelelő cselekedet. A szívbeli hit, a megvallás és az ebből következő cselekedet nem egymással szembeállítható területei a hívó életnek: Elég nagy zűrzavart okozhat, ha valaki csak szívvel hisz, de nem vall és az élete sem tükrözi a hitét. Ugyanilyen beteges, ha nem lehetetlen, hogy valaki szívbeli hit nélkül próbáljon szólni Jézusról. Ma nagyon elterjedt gondolat, hogy szavak nélkül tegyünk vallást Krisztusról, csak a tetteinkkel. Testvérek, mi ne játsszuk ki a tanítványok életének három területét egymással szemben. Az Úr tanítványa hisz, vallást tesz, és Urának él.

A másik példa, nem a halhoz kötődik és nem konkrétan a hitvalláshoz. Egy fiatal ifjú szerelmes lesz. Ezt sokan átéltünk. Szerelme egy darabig csak a szívében él, nem meri elmondani senkinek. Egyszer, ha komoly a szerelme, akkor el kellene mondani annak is, akit érint. Ha nagyon komoly a szándék, akkor egy leánykérés keretében kell elmondnia szíve titkát. Ez a vallomás, a megvallás, ami megmutatja, mi van a szívében. Ha a vallomás megtörtént, akkor ennek megfelelő cselekedetek következnek. Mert ha az ifjú vallomást tett és megkért egy leányt, nem csaphatja a szelet másoknak. A vallomás után keresik majd egymás társaságát, ha az Úr követői, igyekeznek együtt imádkozni, együtt keresni Krisztus akarátát. A szívben megfogán a szerelem, megszületik a vallomás, és ennek megfelelő cselekedetek is következnek.

A Szentírás világosan tanítja: a szív, a száj és a tettek együttesen adják ki a hitvalló életet. Amikor Krisztushoz hívünk, nem pusztán bizonyos tettekre bátorítunk, hogy járjunk templomba, olvassuk a Bibliát stb. Nem az a cél, hogy valaki ezeket a tetteket produkálni tudja. A behaviorista pszichológia felfogása az, hogy valamilyen viselkedést sajátítsunk el. Nekünk nem ez a célunk. Nem is az a célunk, hogy valakit egy kánaáni nyelvvizsgára készítsünk fel. Nem dél, hogy valaki megtanuljon jól, kegyesen beszélni. Nekünk az a célunk, hogy az ember higgyen! Hogy a szívben, a lélekben történjék változás, ezért hitből hitbe beszélünk. Az ember szívét akarjuk megnyerni Krisztusnak, a hívó szívből pedig megszületik a hitvallás, és születik a cselekvés is – szükségszerűen, gyümölcsként.

Erről tanít az Úr. Ha valaki nem fél, akkor hitvalló lesz. Ha valakinek az életéből végre kihál a félelem, mert Krisztus legyőzi benne a félelmet, akkor szólni fog. Bárki, aki ezt megteszi, hitvallóvá lesz.

Még egy ígét idézek a János első leveléből, a 4,15-ből. Egy nagy ígét is kapcsolódik a hitvalláshoz: Ha valaki, bárki, vallja, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, abban Isten marad, és ő az Istenben. Óriási ígét. A hitvalló élet Istenben marad, és Isten őbenne marad. Csak azért vallhatja,

azért lehet hitvalló a tanítvány, mint Péter esetében is láttuk, mert a mennyei Atya, és a Szentlélek munkálkodik benne. Felismeri Jézus Krisztust, hisz. Belül történik egy nagy változás Isten munkája nyomán, és a tanítvány hitvalló lesz, ami szintén Isten munkája az életében. Megjelenik a szégyen nélküli felvállalás: én Jézus Krisztusé vagyok, hozzá tartozom. Ő az én Uram és Megváltóm.

Erre bátorít Isten igéje bennünket, amikor Pál apostol Timótheust, a fiatal szolgatársat buzdította a második Timótheusi levélben. Ezt olvassuk: Ne szégyelld hát a mi Urunk bizonyágtételét! Ne szégyelld felvállalni Jézus Krisztust, és az evangéliumot! Ne szégyelld hát, hanem legyél hitvalló! Bátorítson ez az ige sokunkat! Mert amit Jézusról megtudtunk, az igaz, és mások számára is életet ment. A szégyen a félelemből származik. Ne szégyelld felvállalni a szolgatársakat sem: Pált, aki akkor börtönben volt. Egy börtönben lakó embert felvállalni nem egy hízelgő helyzet.

Amikor valakit nagy dicsőség illet szívesen felvállaljuk. A teológián éltem ezt át, amikor egy társunk valamilyen díjat nyert, nagy méltóságra emelték, és kihirdették, hogy milyen ügyes volt ő. Akkor a díjazott szobatársa felállt és azt mondta: az én szobatársam! Mi összetartozunk. – Amikor dicsőség ér valakit, akkor felvállaljuk, amikor gyalázat ér, vagy fegyelmit kap valaki, akkor nem szoktunk így felállni: az én szobatársam, velem együtt főzte ki. A szégyen tagadáshoz vezethet. Pál ezért bátorítja Timótheust: Vállald fel Krisztust, az evangéliumot és az Úr szolgáit! Ne szégyelld kié vagy!

Jóllehet Krisztus ezen a földön mindig gyalázatos, de ne szégyelld. Ezen a földön Krisztust mindig úgy tekintik, mintátkozottat, de ne szégyelld. Te azt követed, akit olyan csúful kivégeztek? Igen. De Jézus fel is támadt! A tanítványt azt jellemzi, hogy nem szégyelli, hanem felvállalja, nyílt sisakkal, felemelt rostéllyal vállalja, hogy Jézus Krisztus követője.

Idézem a Heidelbergi Káté első kérdés-feleletét. Milyen szép hitvallás. Mi életedben és halálodban egyetlen egy vigasztalásod? Az, hogy testestől, lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett – és folytatja, mit tett Jézus Krisztus és mit tesz, és mit fog még tenni.

A református hitvallás lényege így hangzik: Jézus Krisztusé vagyok. A református ember az, aki úton-útfélen felvállalja: én a Jézusé vagyok! Miért? Mert Ő megváltott. Mert Ő megszabadított, megmentett. Mert Ő az Isten Fia. Övé minden hatalom mennyen és földön. Az övé vagyok! – Ez a mi hitvallás.

Vagy az első hitvallások között ott a halacska, amire utaltam, és aminek a jelentése: Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó. Krisztus tanítványai ezt az üzenetet vállalják, hirdetik.

A másik lehetőség, ami a sokaságban Jézus körül összegyűlő emberek másik csoportját jellemzi: a nem valódi tanítvány, a tagadó. Tagadás történhet hallgatással, életvitellel, és nyílt beszéddel is. A tagadás példáit ismerjük a Bibliából. Fájdalmas tagadás, amikor valaki nyíltan, többször is tagadta, hogy ismerné Jézust. Péterről van szó. Ő egy adott helyzetben csúnyán tagadott. Nem bíróság előtt, hanem egy tűz mellett melegedve, egy rabszolgalány szavára esküdözve is tagadta, hogy valaha ismert-e Jézust.

Egy másik személyt is ismerünk, aki tagadott, aki tetteivel, minden mozdulatával tagadott. Ő Jézus mennyei ragyogásában nagyon fekete alaknak látszik. Az erős fényben a fekete jól láthatóan fekete. Ez Júdás. Elárulta az Urat. Tettei arról beszéltek, hogy ő Jézust, mint Urát, Megváltóját, Isten Fiát nem követte, ezzel megtagadva Őt.

Van azonban egy nagy különbség Péter és Júdás tagadása között. Péternek Jézus utánament, Júdásnak nem. Péter keservesen sírt a tagadása miatt, Jézus pedig megtérést adott neki a tagadásból.

Timótheus szégyenét is Isten Lelke győzte le, amikor kapott egy levelet Páltól. Ezt azért mondom, mert alkalomadtán veled is, velem is megtörténik, hogy tagadunk. De az az örömhír, hogy Jézus az igazi tanítvány életében nem hagyja a tagadás végső diadalát. Olyan jó Pétert látni, ahogy keservesen sír, mert rádöbben, mit tett. Látjuk Pétert, amint szalad a sírhoz, mert neki Jézussal még dolga van, vagy a hajóból kiugrik ruhástól a vízbe, mert hamarabb akar Jézushoz érni, mint bárki más, mert neki Jézussal még ügye van. És Jézus felemeli ezt az embert a tagadásból, és nagyszerű hitvallóvá formálja. Péter később nyilvánvalóvá tette mindenki előtt, hogy ő Jézus Krisztus követője. Bekapcsolódott abba a hatalmas hitvalló kórusba, amely egyszer az idők végén vallani fogja: Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Ha pedig a vallomás megtörténik itt a földön emberek előtt, emberekkel szemben, a világgal szemben tesszük a vallástételünket, akkor ennek van egy mennyei oldala is, Jézus Krisztus is vall a mennyei Atya előtt. Aki felvállalja Jézust itt a földön, azt Ő is felvállalja majd a mennyben. Aki vall róla itt, azt Jézus Krisztus is felvállalja, és vallani fog róla az Atya előtt. Jézus vallomása pedig az üdvösség egyetlen igazi nagy feltétele. Jézus Krisztus megszólal mellettünk a mennyben, vagy csendben marad? Attól függ az örök sorsunk, hogy Jézus, mint mennyei ügyvédünk kiáll mellettünk, és szót emel értünk, vagy csendben marad.

Lukács 23. fejezetében olvasunk a kereszten megtérő latorról. Fantasztikus az a mondat, amivel a lator szólítja Jézust: Uram, emlékezz meg rólam, amikor eljössz a te országodban. Mitől függ a bűnös üdvössége? Attól, hogy Jézus megemlékezik-e róla. A lator ezt kéri. Jézus pedig így válaszolt: Még ma velem leszel a Paradicsomban. Az Úr megígérte a latornak

az üdvösséget. Egyedül attól függ a lator üdvössége, hogy Jézus megemlékezik-e róla, vagy nem. Emlékezni fog-e a mennyben a Úr: Atyám, ez a lator mellettem volt a kereszten. Amikor mindenki gyalázott, megvallott engem, mindenki gúnyolódott, mindenki átkozottnak tekintett, ő felvállalt engem az emberek előtt. Ő az enyém. Jézus így fog vallani az Atya előtt.

Másrészt azt olvassuk a Hegyi beszédben: jönnek Jézushoz emberek ama napon és azt mondják majd: Nem a te nevedben prófétáltunk-e? Nem a te nevedben úztünk-e ördögöket? Nem a te nevedben tettünk-e nagy dolgokat? Mit felel nekik Jézus? Nem az lesz kérdés, hogy mit tettetek, mit nem tettetek. Jézus azt válaszolja: Nem ismerlek titeket! Ezekről az emberekről az Úr nem tesz vallást a mennyei Atya előtt. Az Úrhoz nincs közük, ezért csak egy kérdés marad: Kik vagytok? Nem tudom, kik vagytok, nem ismerlek titeket. Az üdvösség ebben az esetben is attól függ, hogy Jézus az Atya előtt felvállal, vagy nem vállal fel. Őket nem vállalja fel!

Figyeljük meg a két vallomás kapcsolatát: egy az egyben megfelelés! Aki itt az emberek előtt felvállalja az Urat, az valódi tanítvány. A valódi tanítványt Jézus is felvállalja a mennyben. Aki itt tagad az emberek előtt, azt Jézus is tagadja a mennyben. A két minta egy az egyben felel meg egymásnak. Ami Isten munkájaként végbemegy itt egy ember szívében, ugyanaz valósul meg a mennyben. Mindenkinek a hite szerint!

Ugyanakkor hadd hívjam fel a figyelmet arra is, hogy Jézus Krisztus szavai az igazi tanítványoknak jelentenek egy nagy ígéretet. Az igazi tanítványok, akik alkalom adtán az életüket is kockára teszik Krisztusért, akik mernek kockáztatni. Felvállalják Urukát, bár nem tudják mi lesz a következménye. Lehet, hogy örvendezni fognak emberek és megtérnek, és befogadják őket, mint tanítványokat, de lehet, hogy el fogják őket utasítani. Az igazi tanítványok felvállalják Krisztust, vallást tesznek róla, hisznek benne, ennek megfelelően szólnak és ezzel összhangban élnek.

A cselekedetek jelentőségével kapcsolatban lássunk még egy igeszkaszt. A Máté evangéliuma 25. fejezetében is azt látjuk, hogy Jézus Krisztus szava dönti el emberek üdvösségét. Ama napról van szó, amikor az Emberfia eljön az Ő dicsőségében és vele az angyalok mind. Azt olvassuk, hogy lesz egy nagy szétválasztás, egy nagy diszkrimináció. A juhok állnak majd jobb kéz felől, a kecskék pedig bal kéz felől. A király így szól a jobb keze felől állóknak: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok. Jövevény voltam és befogadtatok. Mezítelen voltam és felruháztatok. Beteg voltam és meglátogattatok. Börtönben voltam és eljöttetek hozzám.”

Különös módon folytatódik itt az ige. Ezek az emberek azt kérdezik: hogyan, mikor történt ez, mert ők észre sem vették. Mikor láttunk jövevényként, hogy befogadtunk volna? Vagy mezítelennek, hogy felruháztunk

volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? Ők nem tudják, hogy ezt tették. Élték az életüket, tettek valamit, és egyszer csak kiderül, hogy Jézussal tették meg. Hogyan? Azt olvassuk: A Király felelete így hangzik: Bizony mondom néktek, hogy amikor megtettétek ezeket, akár csak *eggyel is a legkisebb atyámfiái közül, velem tettétek meg*. Vagyis megtettétek egy tanítvánnyal, hogy látogattátok, ruhát adtatok neki, enni adtatok neki, szerettétek. Ha ezt megtettétek vele, akkor Krisztussal tettétek meg. Íme a hitvalló élet.

Hogy jelenik meg a hitvallás? Úgy hogy egy ember könyörül valakin azért, mert az Krisztus tanítványa, Krisztushoz tartozik. Felvállalja az egyházat, mert aki Krisztushoz tartozik, az az egyház. Aki nem vállalja az Úr tanítványait, az Jézust nem vállalja fel. Íme a tagadó élet.

A Krisztusba vetett hit a szívben fogan meg, szívvel hiszünk az igazságra. A szájon felhangzik a Krisztus megvallása, ami beszédet jelent. A hitvallásnak fel kell hangoznia. Ugyanakkor megjelenik a Krisztusnak engedelmese élet és cselekedetek. Ahol ez működik, az valódi tanítvány. Az igazi tanítványt pedig Krisztus is felvállalja a mennyben.

Nagy ígéret, és komoly figyelmeztetés Jézus szava. Ha a félelem végre kipusztulna a lelkünkben, akkor olyanok lennénk, mint az a gyülekezet, amelyikből „kizendült az Úrnak beszéde”. Félelem nélküli hitvallók sokasága támadt, a börtönben összebilincselve egy rabtartóval, akár rabszolgaként, tolva Korinthusban a nagy ládákat, akár sátorkészítőként a munkánk révén összekötve valakivel, akár a kórházi ágyon fekve, akár családi körben, akár ellenséges körülmények között – a szív teljességéből szól a száj, és lesz, ami lesz, az igazi tanítvány megvallja: Jézus Krisztusé vagyok. Ilyen hitvalló életre hív Jézus szava.

Erősítsen meg bennünket az Úr, mert a valódi tanítványok hitvallók. Vallják emberek előtt, hogy ők Jézuséi, és egyszer Jézus is vallani fogja a mennyben, hogy az igazi tanítványok az övéi.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Atyánk! Hogy ismertünk volna meg téged, Úr Jézus Krisztus, hogy tudnánk rólad bármit is, ha nem lettek volna hitvalló tanítványok, akik felvállaltak téged, akik hirdették a te lényedet, örömhíredet?!

Hálásak vagyunk, hogy évszázadokon és évezredekken át mindig támasztottál olyanokat, akiknek a szívében eldőlt: követik Jézust, akik felismerték benne Megváltójukat, Urukat, Királyukat. Elhangzott a hitvallás az ajkukon is és megjelent az életükben is.

Urunk, látod, milyen nagy hiánycikk ma a hitvalló élet. Látod az életünkben is a hitvalló élet akadályait: legyen az félelem, szégyenérzet, kisebbségi komplexus, bármi, de akármiben is vagyunk ma este, kérünk, bátorítsd meg mindannyiunk szívét, hogy egyszerűen vallhassunk

rólad. Ha másként nem, akkor azzal a hitvallással, amit Péter mondott el. Vagy azzal a hitvallással, amit református egyházunkban vallunk: mi a tied vagyunk, mert te drága véreden minden bűnünkért tökéletesen eleget tettél. Te vagy az, aki az ördög minden hatalmából megszabadítottál.

Kérünk, hadd ismerjenek meg téged a mi hitvalló életünkön át azok, akik között élünk. Akik ma még veszedelemben vannak, mert nem ismernek. Hadd legyünk valóban királyi követek, akik mindazt, amit ma este fülbe súgva mondtál nekünk, a sötét háztetőkről, a verőfényben fényes nappal hirdetik.

Kérünk, vedd ki ezért a szívünkből a félelem minden gyökerét. Legyen idős, fiatal, tudós, egyszerű ember, bárki, aki itt van, hadd valljon rólad.

Kérünk, végezd el ezt mindannyiunk szívében.

Ámen.

5.

Küzdelemben élnek

Alapige: Máté 10,34-39

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe. Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám, és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.”

Imádkozzunk!

Kegyelmes Atyánk, szent Istenünk, újra előtted áll néped. Úr Jézus Krisztus, újra itt vagyunk előtted, a te tanítványaid serege. Újra az a nagy vágyunk, hogy te taníts minket.

Nagy kegyelem, Úr Jézus Krisztus, hogy te egykor nem maradtál néma, hanem összegyűjtötted tanítványaidat, és életedet, lelkedet, szívedet feltártad, és mindazt, amit a mennyben az Atya reád bízott, azt átadtad nekik.

Köszönjük, hogy ezt a Szentírásban írva találjuk, és kérünk: Szentlelked által hozd közel hozzánk a mennyei, az igazi, a tőled való tanítást. Add meg nekünk ma este is, hogy mindnyájan tőled tanítottak, igazi tanítványok legyünk.

Könyörülj meg, Urunk, hogy ne csak elhangozzék a tanítás, hanem meg is tanuljuk, meg is értsük, a szívünkbe fogadjuk és éljük is azt. Hadd legyünk olyanokká, mint a bölcs építőmester, aki kősziklára építette házát. Hadd legyünk olyanok, akik hallják a te beszédedet, és cselekszik azt.

Ámen.

Igehirdetés

Két bevezető gondolatot mondok a mai igével kapcsolatban.

Látnunk kell, hogy Jézus Krisztus, amikor tanítványait készíti, elvezeti őket a végső pontig. Ma a végső pontról olvastunk, a tanítvány életének a határa. Majd látjuk, hogy milyen éles ez a határ.

A másik gondolat egy kettősség, ami nélkül ez az ige nehezen érthető. E kettősség Jézus Krisztus tanításában, de már az Ószövetségben is, és az Újszövetség más könyveiben, az apostoli írásokban is, felfedezhető. A kettősség a valódi és a hamisítvány közötti különbség felmutatását jelenti. A valódi tanítvány és a nem valódi, álságos tanítvány. Isten ígéje itt is, Jézus Krisztus szavaiban, de más helyen is, ezt a kettősséget teszi világossá: igazi, és hamisítvány. Találunk igazit, és találunk nem valódit. Jézus Krisztus újra és újra leleplezi a hamisat, és megmutatja a valódit. Néhány példát mutatok erre, hogy értsük miről van szó, mert egy ilyen alapelvet könnyebben megértünk, ha konkrét példákat is látunk.

Máté evangéliuma 5. fejezete a Hegyi beszéd. Jézus Krisztus így szólt a tanítványaihoz: „Ha a ti igazságotok messze felül nem múlja a farizeusok és írástudók igazságát, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába.” – Vagyis kétfajta igazság beszél az Úr. Az egyik, amit abban a korban sokfelé meg lehetett figyelni. Nagyon látványos volt a farizeusok és írástudók igazsága. Azt mondja Jézus: van egy másik, egy sokkal nagyobb igazság. Olyan igazság, amely messze felülmúlja a farizeusok igazságát. Ha nektek ez a sokkal nagyobb nincs, nem mentek be a mennyek országába. Van valódi igazság, ami a mennyek országában érvényes, és nektek erre van szükségetek. Ha csak egy álságos, látszat-igazságotok van, és ezt akarjátok Isten előtt felmutatni, nem enged be, nem mehettek be a mennyek országába. Hamis, vagy valódi igazság – kettősség.

Ha tovább olvassuk a Hegyi beszédet, kétféle útról olvasunk: a keskenyről, amely az életre visz, és egy szélesről, amelyik a veszedelemre visz. Az igazi út, az életre visz. A széles út nem úgy hirdeti magát, hogy a veszedelembe visz. Bármilyen kecsesítő ajánlatot kapunk, annak az ígérete mindig az: jó lesz a végén. De a hamis út azért hamis, mert a végén megcsal, és a végén nem lesz jó. Egyetlen út van, ami valódi, és a többi mind álságos, tévút. A hamis és az igazi, a téves és a valódi. Újra a kettősség.

Ha még továbbolvassuk a Máté 7. részét, a 17. versben azt olvassuk: Jézus Krisztus megkülönböztet jó fát, amely jó gyümölcsöt terem, és lát romlott fát, amely romlott gyümölcsöt terem. Újra egy kettősség. Az igazi a jó, és a romlott a hasznavehetetlen, az értéktelen, aminek a gyümölcse nem élvezhető. Újra a kettősség. A fák nyilván embereket jelentenek. A jó fa és a romlott fa is emberi életék képe, mert Jézus Krisztus nem kertészeti tanácsokat osztogatott. Emberi életokról van szó. Van jó, amely jó gyümölcsöt hoz, és romlott, amely romlott gyümölcsöt terem. Ismét a kettősség!

Ha még továbbolvassuk, a 21. versben azt olvassuk, hogy nem mindenki, aki azt mondja: Uram, Uram, megy be a mennyek országába. Pedig

ott olyanokról olvasunk, akik Jézus nevében prófétálnak, csodákat tesznek. Úgy látszik, hogy ezek az emberek mégsem igaziak, pedig szolgálatuk van, cselekedeteik vannak. Milyen az igazi, és milyen a hamis? Az uramuramozás nem feltétlenül jelent igazi tanítványt, igazi Krisztus-követőt.

A Hegyi beszédnek a végén olvasunk két házépítőről, kétféle igehallgatóról. Mindegyik hallja Jézus beszédét, de az egyik igazi hallgató, aki befogadja, és aszerint cselekszik, a másik nem igazi hallgató. Valódi tanítvány, vagy nem valódi tanítvány. Ez a kettősség végighúzódik Jézus egész tanításán, de Pál apostol leveleiben is találunk ezzel kapcsolatban útmutatást, és már az Ószövetségben is felfedezzük ezt a kettősséget.

Jézus Krisztus, amikor a Máté evangéliuma 10. fejezetében tanít – és most minket tanít –, akkor azért tanít, hogy mi igaziak legyünk. Ne csak egy vallásos, egy kegyes álarcot tartsunk magunk elé. Megfigyeltük már az igazi tanítványok néhány Jézus szerinti ismervét, jellemvonását. Sajátos a Jézus Krisztustól kapott megbízatásuk: ők küldöttek, a menny királya küldte el őket egy feladattal, és ők Királyukért követeként élnek a földön. Láttuk a tanítványokat, mint akik mindvégig kitartanak Uruk mellett a szolgálatban. Láttuk őket, akik Jézus Krisztust követik nemcsak külsőleg, hanem lelki rezdüléseikig, a szívük gondolatáig. Az igazi tanítványok olyanok szeretnének lenni, mint Uruk. Láttuk őket, akik hasonlítanak az Urukra abban, hogy nem félnek a világtól, bár a világot ma is a félelem hatja át sok területen. Elég a hírekre gondolni, amelyek 90%-a megfélemlítés, semmi más: rettegjen a mai ember. De Jézus Krisztus tanítványai nem félnek a világtól, ezért bátran vallást is tesznek Urukról. Felvállalják Őt. Bátorságuk készsége teszi őket a hitvalló életre.

A mai igében, ahogy az első gondolatban mutattam, Jézus Krisztus a valódi tanítvány életének a határáig vezet el bennünket. Újra hangsúlyozom, mert szeretném, ha jól értenénk: ezek határhelyzetek, és mi nem mindig határhelyzetben élünk. Nem él Krisztus népe, vagy egy keresztyén ember szüntelenül határhelyzetben. De minden igazi tanítványt jellemez, hogy a végsőig kitart, ha arra kerül a sor.

A tanítványok küzdelemben élnek. Amikor elkezdődik a Krisztust követő életük, akkor a tanítványok egy lelki küzdelembe kerülnek. Jézus Krisztus ezt a küzdelmet mutatja be, ezt ecseteli ebben a néhány versben.

Felhívom figyelmeteket a küzdelem 1. pontjára: A hívó élet egyik legnagyobb küzdelme az, amiről az első néhány szóban olvasunk: Ne gondoltok... Figyelmeztetni kellett a tanítványokat, mert volt bennük egy hamis elgondolás, és Jézus Krisztus ezt helyreigazítja. Ha azt gondoltátok, hogy... – akkor kedveseim, rosszul gondoltátok, ezt korigáljátok! Értsük meg testvérek: Krisztus tanítványai nem gondolnak akármit, nem hisznek el akármit. A hívó ember nem azt jelenti, hogy minden badarságot könnyedén elhisz, ha valaki mondja. Nem. Csak Jézus Krisztusnak hisz el, de

neki mindent. A Bibliájának hisz, de egyébként minden badarságot nem hisz el.

Ezért figyelemreméltó Jézus Krisztusnak az a szava, amikor a tanítványait arra ösztökéli: ne gondoljátok... Korrigáljátok gondolataitokat! Íme a tanítványok életének óriási küzdelme! Küzdelem azért, hogy gondolkozásunkat Jézus Krisztus gondolkodásához igazítsuk. Élethosszon át tartó lelki küzdelem. A lelki küzdelem nem kint, a világban kezdődik, hanem bent a szívben, a lélekben, a gondolkodásunkban. Hadd bátorítson Jézus szava gondolkodásunk, világnézetünk belső reformációjára. Ha eddig gondoltunk valamit, de Jézus Krisztus arról máshogy tanított, igazodjunk szépen hozzá. Ha divatos esetleg ma egy gondolat, de Jézus Krisztus mást hirdet nekünk, akkor ne gondoljátok... Engedjük el azt a divatos, elterjedt gondolatot. A régi tanítványok is valamilyen váradalommal éltek, valamilyen gondolatot dédelgettek, és Jézus Krisztus nyíltan azt mondja: ne gondoljátok!

Nézzük meg közelebbről, mi volt ez a gondolat? Azt olvassuk: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy fegyvert.” – Ezt hallva, a hívó lélek összezavarodik. Az akkori tanítványok lelke is összezavarodhatott. Mert élt a lelkekben egy messiási váradalom. Ha tudniillik eljön a Messiás, vele egy nagyszerű békekorszakot vártak. Erről a békekorszakról szép jövendöléseket olvasunk az Ószövetségben. A békekorszakban nem lesz többé szükség fegyverekre, még az oroszlánnal is játszhat egy kisgyermek. Az ige egy szép békekorszakot ír le. Az emberi lelkekben ott volt, és ma is él egy nagy békekorszak utáni vágy: Ha jön a Messiás, akkor végre békesség lesz.

Jézus Krisztus pedig azt mondja tanítványainak: ezt ne gondoljátok. Testvérek, akkor most lesz békesség, vagy nem lesz békesség? Lesz áldás és békesség, vagy pedig nem? Jól kell értenünk, miről van szó. Ha mindent a helyén értünk, akkor kitisztul előttünk a kép. Először arra mutatok rá ezzel kapcsolatban, hogy mit is jelent a békesség. Ezt azért tartom fontosnak hangsúlyozni, mert ezzel kapcsolatban sokféle gondolatot hallottam már, és jó lenne, ha ebben is igazodnánk a Szentíráshoz. Ne gondoljuk, hogy... Hanem gondoljuk azt, amit Isten gondol róla, amit Krisztus tanított erről.

A békességről általában azt gondoljuk, hogy az valami kellemes, nyugalmas érzést jelent. Mintha egy csendes téli estén ülnénk a kandalló előtt, pattog a tűz, jó meleg van, körülöttünk a szeretteink, és semmi nem hiányzik. Nézegetünk egy szép, régi képes albumot. Jól érzi magát az ember. Ez a romantikus békesség-gondolat, valamilyen kellemes megnyugtató érzés. Sokan azért küzdenek, hogy ezt az érzést valamilyen módon elérjék. Olykor egy igehirdetést meghallgatni is azért jövünk, hogy egy kellemes érzéssel menjünk haza. Ha esetleg felzaklat bennünket az igehirdetés, elmarad a kellemes érzés, akkor pedig durcásak leszünk az igehirdetőre.

A Biblia gondolkozásában azonban a békesség elsősorban nem érzületet jelent. Nem azt, amit belül érzünk. A békesség, két személy között a kapcsolat minőségét jelzi. A békesség a rendezett kapcsolat.

Például: az én szolgatársammal, Géza testvéremmel, békességben vagyunk. Ez azt jelenti: kettőnk között rendezett a kapcsolat. Ha találkozunk az utcán, akkor nem kerüljük ki egymást. Nem kell nekem szégyenkezve elhúzódnom, hogy jaj, csak össze ne találkozzam vele, mert tudom, hogy tartozom neki valamivel. Ha kerülnöm kellene őt, akkor nem rendezett közöttünk a kapcsolat, nem lenne közöttünk békesség.

A békesség azt jelenti: rendezett a kapcsolat. Amikor Jézus Krisztus korában két derék zsidó ember találkozott így köszöntötték egymást: shalom – békesség. A köszöntés azt jelentette, hogy kettőjük között rendezett a kapcsolat. A békességnek persze megvan az érzelmi következménye is, és ilyenkor örülünk egy találkozásnak. Ha nem rendezett a kapcsolat, akkor inkább kerüljük a találkozást.

Amikor úgy olvasunk Jézus Krisztusról, mint békesség fejedelméről, aki azt mondja: az én békességemet hagyom néktek, akkor egy rendezett kapcsolatot értsünk a békesség alatt. Milyen rendezett kapcsolatot? Rendezett kapcsolatot Istennel. A bűn által megromlott kapcsolat rendezése az, amiért Jézus Krisztus eljött. Ezért olvassuk az igében, hogy nekünk békességünk van Istennel, Jézus Krisztusnak a keresztfán kiontott vére által. Ez az evangélium.

A keresztyének azok a különleges emberek, akiknek rendezett a kapcsolatuk Istennel. Ezért nem menekülnek Isten elől, nem kerülnek az istentiszteletet, hanem nagy örömmel mennek hozzá. A keresztyének tudják, hogy már nem tartoznak Istennek. Miért? Mert minden, ami a tartozásunk volt, azt Krisztus magára vállalta és kifizette a kereszten. Az a bűn, amibe neked és nekem kellett volna belehalni és elkárhozni, Jézus vállalta fel. Ezért már nem vár ránk semmilyen átok és ítélet. Rendezett a kapcsolat. Úgy szaladhatunk Istenhez, mint egy kisgyermek, és a Lélek által kiáltjuk: Abba, Atyám. Miért? Mert rendezett a kapcsolat. Isten haragja elfordult rólunk, és a mi kemény szívünk is Istenhez fordult, rendeződött a kapcsolat.

Jézus Krisztus ezt a békességet hozta el. Megígérte a békességet: nem úgy adom, ahogy a világ adja. A Krisztus békességét, az Istennel rendezett kapcsolatot minden Krisztus-követő megkapja. Ha valaki közülünk ma lesz Jézus Krisztus követője, akkor úgy mehet ki ebből a teremből, hogy rendezett a kapcsolata Istennel. Reá Isten már nem haragszik, sőt úgy tekint rá, mint szeretett gyermekére, egyedül Jézus Krisztus áldozatáért. Ez az evangélium lényege: békességünk van Istennel.

Miről beszél akkor az Úr a Máté evangéliuma 10. fejezetében? Mit ne gondoljanak a tanítványok? Azt ne gondoljátok, és ez az, amit itt olva-

sunk a Máté 10-ben, hogy Jézus Krisztus békességet hozott a földre. Itt más összefüggésről van szó. Nehogy azt higgyétek, mai tanítványok, hogy ha ti Jézus Krisztus követői vagytok, akkor ez világbékét fog jelenteni. Nem. Sőt, ez fegyvert hoz rátok. Ez megosztást hoz rátok. – Egy másik helyen azt olvassuk, hogy „nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem, hogy tüzet”. Tűz, fegyver, megosztás – ezt hozta Jézus Krisztus a földre. Ez következett el az Ő érkezésével.

Ne legyünk naivak. Ha valaki megtér, ha valaki Jézus Krisztus követője, ha valaki nem fél a világtól és királyi követként vallást tesz az Uráról, és olyan az élete, mint Urának és mesterének élete, akkor ez szembenállást fog okozni, megosztást fog hozni. Jézus Békességet hozott nekünk Istennel, de nagy feszültséget hozott itt a földön. Ezt a feszültséget nem fogjuk tudni kikerülni. Annyira nem tudjuk kikerülni, azt mondja Jézus: azért jöttem, hogy szembeállítsam... Ez kemény beszéd. Jézus azért jött, hogy szembeállítson. Azzal, hogy Ő eljött, azt okozza Ő, hogy emberek szembe kerülnek egymással.

És ami a legfájdalmasabb ebben az igében, hogy nem azzal fogunk szembekerülni, akit sosem látunk az életben, mert valahol máshol él, hanem éppen ott fog megjelenni a szembenállás, ahol a legérzékenyebben érinti az életünket: a családjában. Ez az első határhelyzet.

A keresztyénség nem az életünknek elkülönült területe, amit a templomban élünk. Az igazi tanítvány élete hatást fog kifejteni a családjában. Lesz, aki megtér a családban. Megadhatja ezt az Úr. Könyörögjünk, hogy adja meg. De lesznek nagyon-nagy feszültségek. Szembenállás támad egy anya és leánya, egy apa és fia, a meny és anyós között. Nem az anyós viccek tréfa világából ismert feszültségéről van szó, hanem a Krisztus miatt támadt feszültségről. Az igazi tanítvány életben ez a feszültség, fegyver meg fog jelenni. Ne gondoljátok másként testvérek!

Jézus Krisztus egy igét idéz Mikeás könyvéből. Mikeásnál jövődőlésként olvassuk ugyanezt, Jézus pedig az ige beteljesedéséről tanít. Családi feszültségek támadnak, és Jézus Krisztus azt mondja itt: azért támad ez, mert Ő eljött. Jézus miatt támad feszültség. Gyakran és sokan tapasztaltuk már ezt a feszültséget. Az igazi tanítvány nem gondol olyat, hogy egy kandalló mellett ülve élhetem végig hívó életem nagy belső harmóniában. Az igazi tanítvány tudja Jézus szavából, hogy a küzdelem ott lesz a lelkében, a front vonal ott húzódik a szívében, mert éppen azokkal kerül szembe, akiket nagyon szeret. Figyeljük meg, nem azt mondja Jézus, hogy a tanítvány lesz családtagjainak az ellensége, hanem a meg nem tért családtag lesz a tanítvány ellensége. – Ez lényeges különbség. Nem arról van szó, hogy Jézus Krisztus tanítványai családdidegen, családgúlló, családbomlasztó szektát alapítanak. Ők szeretik a családtagjaikat.

Vegyünk példát az Úr életéből. Épp a világ megváltását, a mi bűneink, megváltását végzi a kereszten, amikor gondoskodik édesanyjáról. Jézus szerette édesanyját. De ez nem azt jelentette, hogy annyira szerette édesanyját, hogy ne ment volna a keresztre. A mennyei Atya iránti engedelmességből Jézus és Mária között támadt is némi feszültség.

Remélem, sikerült egyértelműen fogalmaznom. Nem arról van szó, hogy a tanítvány nem szereti családtagjait, egy hívő ne szeretné az édesanyját, dehogyan nem szereti, egy hívő ifjú ne szeretné édesapját, egy hívő édesapa ne szeretné a gyermekét, akkor is, ha a gyermek makacskodik, és nem akarja az Urat követni. Nem arról van szó, hogy a nép jó szokása szerint egy meny nem szereti az anyósát. Arról van szó, hogy a tanítvány nagyon szereti családját, de közöttük Krisztus miatt szakadék, áthidalhatatlan feszültség támad. – Erről beszél az Úr.

A feszültség miatti küzdelem éppen azért nehéz, mert a lelkünkben csapódik le. A régi tanítványok és a mai tanítványok lelkében egyképpen: akit szeretek, éppen ő nem értékeli lelkem legdrágább kincsét, Jézust. Pontosan az a személy akar gátolni Krisztust követésében akit szeretek. Ennek a feszültségnek számos élet példáját láttam, és egy kicsit tapasztaltam is.

Példa XX. század végéről. Nem az ötvenes évek egyházüldözésének az ideje. Megtért egy 15-16 éves gimnazista leány, nagy örömmel kezdte el Krisztust követni. Bekapcsolódott a hívő fiatalok körébe, örömmel kezdte el felfedezni a Szentírást, örömmel felvállalta azt is, hogy új élete van, és nem hiányzott neki az a ledérség, amiben kortársai éltek vidéken. Nem járt diszkóba, nem kívánta a dohányzást, a többiekkel való italozást. Ezzel a kortársai közül egy kicsit ki is maradt, és megmaradt egy kis hívő közösségben. Az édesapja nem volt képes megérteni a leányát. Az apa nem hitt, nem ismerte Jézust. Rá akarta venni a lányát, hogy legyen olyan, mint a „többi, normális” fiatal. Menjen el ő is a diszkóba, élje már egy kicsit az életét, ebben még támogatta is anyagilag. Amikor a kislány mégsem akarta, akkor erőszakos tettekhez is folyamodott, megverte a 15 éves leányt. Mindenáron azon volt, hogy leánya ne legyen keresztyén, ne Krisztust kövesse, ne Bibliázzon, ne imádkozzon azokkal, akik ezt teszik, hanem menjen csak a többi „normálissal” együtt. Ellensége lett a saját édesapja a fiatal hívő életének, az üdvösségének, a Krisztus követésének. Ez a kislány imádkozott édesapjáért, szerette, nem kerülte a családját.

Jól értsük tehát, ez határhelyzet. Az igazi tanítvány a határhelyzetet is felvállalja. Teljes odaadással van Krisztus felé.

Egy bibliai példa: a Korinthusi első levélben található a házasságról, férj és feleség kapcsolatáról. Többféle esetet sorol fel a 7. fejezetben Isten igéje. Két olyan esetről is olvasunk, amikor egy hívőnek hitetlen a férje vagy a felesége. Egy ilyen helyzetben két eset lehetséges: a hitetlen férj vagy

feleség vagy eltűri a hívő a „hóbortjait”, hogy eljár bibliaórára, együtt imádkozni a többiekkel, másképp gondolkozik – vagy nem.

Azt olvassuk az igében, hogy ha a meg nem tért házastárs együtt akar maradni a hívővel, felvállalja így is, keresztyénként, akkor is szereti, ha keresztyén, akkor nagy ígéretet mond az ige: El ne váljon a hívő, mert a hitetlen megszenteltetik. A megtéretlen házastárs közösséget vállal a hívővel. De lehet, hogy a hitetlen fél nem akar együtt maradni, mert ez neki sok a másik életváltozása. Amikor elindultak, nem volt keresztyén a házastársa, de most megváltozott, és ezt nem akarja eltűnni – akkor a hitetlen ám váljon el. De nehogy a hívő feladja a Krisztus-követést. A házasságot a Szentírás, Isten ígéje, egyébként védi. De ha arról van szó, hogy valaki Krisztustól akar elszakítani, és ez a házastárs, akkor inkább omoljon össze a házasság, mint egy hívő ember elhagyja Megváltóját. Határhelyzetről szól az ige.

Áldjuk Istent, ha nem ilyen határhelyzetben éljük a mindennapjainkat. De sok hívő testvérünk él így, határhelyzetben. Az igazi tanítvány az ilyen határhelyzetet felvállalja. Miért? Mert ha ezt nem vállalja fel, és jobban szereti a családtagjait, mint Krisztust, – az olvassuk: akkor nem méltó Krisztushoz. Valóban nem méltó.

Jézus Krisztus az Atya akaratát minden fölöttinek tekintette. Fájdalmasan kedves, reális történetet olvasunk Márk evangéliumában, amikor Jézus Krisztus körül egyre élesebbé válik a helyzet. Egyre veszélyesebb már az, amit tanít, Őreá nézve. Megjelenik édesanyja, Mária, és testvérei, a rokonok. Beüzennek oda, ahol Jézus tanít, és ki akarják hívni. Azt mondja Jézusról a saját édesanyja – Mária, hogy Jézus magán kívül van, nem tudja mit beszél. Szinte istenkáromlás, Jézus Krisztusra ilyet mondani. Védni akarja édesanyja Jézust valami ösztönszerű emberi szertettel.

Képzeljük el: Jézus Krisztus tanít, és üzen a mama: most már gyere, fiam. Ezzel bizonyára egész tanítói tekintélyét tönkretette volna. Jézus Krisztus ebben a helyzetben azt mondja: kicsoda az én anyám, és kik az én testvéreim? Kik az én igazi családtagjaim? Kik azok, akik igazán hozzám tartoznak? Nem az, aki emberi szeretettel próbál kimenteni abból, amivel Isten megbízott. Hanem aki hallgatja Isten beszédét, az az én fitestvérem, nőtestvérem és anyám. Az az igazi jézusi hozzátartozó, családtag.

Gondolkodjunk egy kicsit Mária fejével: Ez számára nagyon kemény üzenet. Akkor én nem is vagyok az édesanyja? A saját fiam utasítja el a segítő szándékomat, és azt üzeni nekem: nem? Pontosan erről van szó. Minden anyai féltés ellenére Jézus Krisztus végigjárta az üdvözítés nagy művének útját. Végigjárta az utat, amiből nekünk üdvösségünk van. Nem engedett semmilyen anyai ösztönnek. Jól értsük: Mária nem megveszekegett gonosz ellensége volt Jézusnak, ő anyai szeretettel akarta menteni a fiát. Mégis ellensége volt abban a tekintetben, hogy Jézus Krisztus az Atya

akarát vigye véghez. Ha valaki ezt a feszültséget nem vállalja fel, akkor nem méltó Jézushoz. Urunk így élt, ilyen volt, neki a te és az én üdvösségem fontosabb volt, mint édesanyja hívó szava, mint az anyai szeretet. Az a tanítvány méltó hozzá, aki határhelyzetbe jutva mestere nyomdokaiban jár.

Jézus tehát nem azért jött, hogy békességet bocsásson a földre, hanem szembenállást jelent az Ő megérkezése, és ez ilyen konkrét élethelyzeteket jelent. Akinek nem kell ilyen helyzetben élnie, most is nagy hálával állhat meg Isten előtt. Ne szűnjetek meg hálát adni, ha családtagjaitok nem ellenségeitek a Krisztus-követésben, hanem segítőtitek. A család a tanítvány életének első határterülete.

A második határterület, ahova Jézus szava elvezet, már tényleg az élet vége. Azt olvassuk: ha valaki fel nem veszi keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Az előbb a családi élet területére irányította a reflektort Isten igéje, most a személyes életünk végpontjára irányítja. Ugyanis a kereszt felvétele az sok mai magyarázattal ellentétben, nem nehezen elhordozható embereket, helyzeteket jelentett. Az akkori hallgatók ilyesmire egyáltalán nem gondoltak. Próbáljunk közel kerülni ahhoz, hogy ott miről volt szó, mit értettek az akkoriak.

Mit is érthettek ők? Egyszerűen szólva a durva, a nyers halált. A kereszt felvétele azt jelenti: meghalni. Akkoriban ugyanis a Bibliából is ismert Ciréniusz kisebb politikai konfliktust, lázadást kellett leverjen. Egy galileai Júdás nevű zsidó férfi egy felkelést robbantott ki. Összeszedett néhány száz embert, és megtámadta a megszálló római birodalmat. A római birodalom számára nem volt túl nagy feladat, és a derék Quirinius Varus meg is tette kötelességét. A lázadás gáztettének megtorolásaként, hogy elrettentsen mindenkit még a lázadás gondolatától is, Galilea-szerte az utak kereszteződéseiben, a városok kapuiban sok-sok embert feszítettetett keresztre. A kereszt kivégzés eszköze volt. Varus több, mint kétezer embert végzett ki, hogy mindenki okuljon belőle.

Jézus Krisztus tanítványai közül az egy Júdást kivéve, mind galileai volt. Ők pontosan tudták, mit tett Varus, mit jelent a keresztet felvenni. Keresztet felvenni azt jelentette: felvenni a keresztgerendát. A halálra ítéteknek nem az egész keresztet kellett hordozniuk, hanem csak a keresztgerendát, a patibulumot. Ez egy durván ácsolt gerenda volt. A halálra ítélt megkapta a gerendát, és vinnie kellett a vesztőhelyre. Amikor valaki így vitte a keresztet, akkor mindenki tudta: az órái meg vannak számlálva. Jogilag tekintve már halott, biológiailag még nem.

Az akkori hallgatók pontosan tudták, mint jelent Jézus szava. Számukra a kereszt nem lábfájást, nem zsémbes szomszédot jelentett, hanem a nyers kivégzést. A kereszt felvétele egyet jelentett azzal, hogy valaki meghal. „Ha valaki fel nem veszi a keresztjét” = úgy nem jár ezen a földön, mint egy halálra ítélt... Ezt Jézus nem egyszer így tanította. Ha valaki én

utánam akar jönni, az maradjon tanítvány az élet határhelyzetéig, a legvégsőkig, a halálig. Ilyen az igazi tanítvány.

Az egyháztörténelem évszázadainak nagyszerű hitvallói ott állnak most előttünk. Ők azok a tanítványok, akik az életüket sem kímélték, Krisztushoz hűek voltak mindhalálig. A halálig való kitartásra hív Jézus, mert ez méltó Őhöz. Ha valaki nem vállalja a keresztet, akkor nem méltó Őhöz.

Ez nem azt jelenti testvérek, hogy kint a templom előtt vár bennünket a gerenda, de azt jelenti, hogy most, ha valaki követni akarja Krisztust, lássa a határhelyzeteket. Ne utólag lepődjön meg, mint az egyszeri legény, aki megnősül, és utólag azt mondja: hát én nem ilyen feleséget akartam. Lásátok nyíltan, világosan a keresztyén élet határhelyzeteit. Krisztus-követésében olykor Isten odáig visz bennünket, hogy az életünket kell letennünk. Vállaljuk fel! Az igazi tanítvány fel fogja vállalni.

Az utolsó gondolata ennek az igének, egy bátorító mondat. Egy mennyei alapelv. Jézus Krisztus mennyei igazságot hoz elénk: Aki megtalálja életét, az elveszti azt. Aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.

Lám csak, a mennyben fordítva működnek a dolgok. A világon úgy néz ki: a tanítvány elvesztette életét: vesztes. Valójában megtalálta az életét és győztes. Egy helyen így olvasunk a vérig kitartókról: akikre nem volt méltó a világ. Annyival jobbak voltak a világnál, hogy nem illettek bele. Anyyira Krisztusra hasonlítottak, hogy már nem is illettek ebbe a világba.

Egy mennyei alapelvet tanít nekünk az Úr: két lehetőség áll előttünk: Igyekszünk megtalálni, megtartani, megmenteni a biológiai életünket egy időre, és ezzel elvesztjük mennyeit, vagy letesszük az életünket, ahogy letette Krisztus, és mienk a menny örökre.

Ha valaki, Luther Márton jól ismerte ezt a határhelyzetek feszültségét. Az énekéből tudjuk: „kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik. Mit ér ez őnekik? Mienk a menny örökre”. Itt a földön minden elvész, de mienk a menny örökre. Ha valaki megosztást támasztott a maga korában, akkor Luther Márton bizonyosan megtette az evangélium hirdetésével. A 30 éves háború gyakorlatilag annak köszönhető, hogy elindult a reformáció. Ez a háború kegyetlen, gyilkos mészárlás Európa történelmében. 30 éven keresztül ölték egymást emberek. Gondoljuk meg, mint jelentett ez Luther számára, aki egykor kiszögezte azt a 95 tételt, és elindult a reformáció. Leül az asztalához és hallgatja az innen-onnan jövő hírekben, hogy itt is, ott is háborúznak miatta. Kellett ez? Nem volt kár az egész? Nem kellett volna hagyni menni a dolgokat a maguk rendje szerint? Kellett feszültséget szítani a hitből való megigazulás, a kegyelemből való megigazulás tanításával?

És akkor leírja énekében: kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik. Mit ér ez őnekik? Miénk a menny örökre.

Arra bátorít Jézus Krisztus szava, hogy a végsőkig tartsatok ki. Ne-hogy feladjátok! Lehet, hogy úgy tűnik: most mindent elvesztünk, de Jézus Krisztussal mégis mindent megnyerünk. Mindig az egyház mondja ki az áment a sírnál. Mindig Krisztus népe fog diadalmaskodni.

Ne ijedjünk meg attól, amit Jézus Krisztus tanít. Ne gondoljuk, hogy könnyű lesz hívő életet élni, és zavarmentes séta lesz egy virágos réten. Nem az lesz. Csatatéren fogunk élni, ahol innen is, onnan is még lőnek is. Szükségünk lesz lelki fegyverzetre (Efézus 6.), hogy megálljunk az ördög minden ravaszságával szemben. De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog. Az igazi tanítvány a határhelyzetben sem tagadja meg Mesterét, akkor sem, ha közben a ember szíve szakad meg.

A megtérés ezért nem hangulati döntés. Nem csupán egy csendben el-suttogott, vagy hangosan elmondott imádság, hanem leszámolás. Minden-nel leszámolok, Uram, teérted. Ha kell, az életemmel is. Erre hív Jézus Krisztus, nem olcsó megtérésre. Nem olyan hívő életre, ami nekünk sem-mibe nem fog kerülni, hanem olyan hívő életre, ami neki mindenbe került, a szent életébe, és ezért mi is mindent oda fogunk adni. Ő megmondja, mit gondoljunk, és mit ne, és kérlek benneteket: igazodjatok az Ő gondolatá-hoz. Meghatározza a szeretteinkkel való kapcsolatunkat, életünket, halá-lunkat. Feszültséget is vállaló tanítvánnyá formál, mert ez méltó Őhozzá, mert ilyen az igazi tanítvány.

Imádkozzunk!

Urunk, pontosan tudod, milyen gondolatokkal vagyunk előtted.

Köszönjük figyelmeztetésedet. Köszönjük helyreigazító szavadat. Bo-csánatot kérünk, amikor nem szerinted gondolkodtunk.

Urunk, tudod, hány ember szívében jelent a mai tanítás elhordozha-tatlan megütközést. Újra kérünk, hadd legyünk olyanok, mint a bölcs épí-tőmester, akik hallják a te beszédedet, és cselekszik azt.

Hálások vagyunk neked, mert életünket nem csupa határhelyzetekben éljük. Köszönjük, hogy napjainkban szabadságot adtál az evangélium hir-detésére. Köszönjük, hogy Magyarországon jelenleg nem kell gyűjtőtábor-okban raboskodni, nem kell életveszélyben élnünk az evangélium miatt.

Urunk, kérünk, tedd a szívünket késszé a teljes, tökéletes, mindent vállaló tanítvány-életre. Könyörülj, hadd legyünk tanítványaid akkor is, amikor a családjukban támad emiatt feszültség, amikor te állítasz szem-be szeretteinkkel.

Könyörülj, kérünk, ha valakinek közülünk mártíriumot, vértanúságot készítettél. Bátorítsd meg tanítványaidat, hogy az életet, az örök életet el ne veszítsük. Hadd legyünk méltók hozzád, Urunk.

Ámen.

6.

Mennyei jutalom közvetítői

Alapige: Máté 10,40-42

„Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem. Aki befogad egy prófétát azért, mert az próféta, prófétának járó jutalmat kap, aki pedig egy igaz embert fogad be azért, mert az igaz, igaz embernek járó jutalmat kap.

Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony, mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszíteni jutalmát.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, dicsőséges Megváltónk, Úr Jézus Krisztus, hogy ma este is előtted lehetünk. Köszönjük, hogy amikor igéd megszólal, Szentlelked által te vagy itt jelen, és te tanítasz minket. Köszönjük, hogy ismersz, tudod a dolgainkat, tudod mire van igazán szükségünk, és soha nem felesleges dolgokkal traktálsz minket, hanem mindig azt adod, ami valóban az egyedül szükséges.

Valljuk, Urunk, hogy nekünk reád van szükségünk. Nemcsak ajándékokra, áldásokra, nekünk reád van szükségünk.

Ezért kérünk, könyörgünk, légy jelen. Könyörülj meg rajtunk, és add meg ma este is, hogy te tanítasz minket. Engedd, hogy szavadat ma este is úgy fogadjuk, mint Istennek beszédét, és nem úgy, mint emberek beszédét.

Kérünk, hogy az igének bölcs hallgatói lehessünk. Munkálkodj közöttünk, hogy amit hallunk, megértsük, szívünkbe zárjuk, éljük a te dicsőségére és sokak üdvösségére.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor Isten igéjében ezen a héten esténként Jézus Krisztus tanítványait láttuk, akkor Jézus Krisztusnak ugyanaz a munkája történik bennünk is, ami egykor végbement. Urunk azzal a céllal tanított, hogy hallgatói, az

akkori tanítványok formálódjanak, igazi, valódi tanítványok legyenek, és betöltsék azt a nagyszerű hivatást, amire Krisztus hívta őket.

Láttuk, hogy az Úr őszintén beszélt, és nem rejtette el a tanítványi élet nehezét sem. Hallottuk Jézus Krisztus figyelmeztető, de biztató szavát. Megfigyelhettük, hogy az Ő tanítványai félelem nélküli hitvallók, királyi követek, akik a szenvedést is vállalják Urukért.

Ma az utolsó jellemvonást figyelhetjük meg az olvasott igében. Tegnap este azt ígértem, hogy ma hátradőlhetünk, és örvendezve hallgathatjuk Urunk szavait, mert Isten Jézus ma esti szavaiban nagy-nagy ígéreteket ad minden igazi tanítványnak. Ha az eddigiek Jézus őszinte és reális szavai voltak, amelyek fájdalmasan is érintettek, most lássátok meg ezt az utolsó szakaszt. Lássátok meg, amikor Jézus Krisztus a jutalomról szól.

Jézus ma esti tanításának két kulcsszavát emeljük ki: befogadás, jutalom. Újra és újra e két szó ismétlődik, tér vissza szinte mind a három versben: aki befogad, aki befogad, aki befogad... és jutalom, jutalom, jutalom.

Jól értsük meg: miután Jézus Krisztus a tanítványoknak elmondta, hogy az igazi tanítvány élete feszültséget is támaszt itt a földön, a feszültségek színtere nem a földnek valami távoli pontja, hanem éppen a szereteteink körét vagy akár az életünk kockáztatását is jelenti, ma elmondja azt is az Úr, hogy nemcsak elutasítás lesz a tanítványok sorsa. Nemcsak elutasítás lesz a fogadtatás, ami őket várja.

A tanítvány életéhez hozzátartozik az, hogy alkalmasint befogadják majd őket. Ahol pedig befogadják a tanítványokat, ott ők mennyei jutalmat fognak közvetíteni. A mai szolgálat címe: Krisztus tanítványai mennyei jutalom közvetítői. Olyanok lesznek a tanítványok, mint a postások. Nem ők gyűjtik össze azt a gazdagságot, amit át kell adniuk, nem ők a forrásai a mennyei jutalomnak, de ők lesznek azok, akik kézbesítik, akiken keresztül Isten eljuttatja a mennyei jutalmat.

Kétféle fogadtatás várja tehát a tanítványokat, és ha mi Krisztus tanítványaiként élünk, akkor mi is e kettőt fogjuk tapasztalni. A látványosabb és fájdalmasabb az elutasítás, amikor feszültség támad egy tanítvány körül Jézus Krisztus miatt. Megtörténik azonban az is, hogy egy tanítványt befogadnak. „Aki titeket befogad” – így kezdi Urunk a mai tanítást.

Kedves a bátorítás, hogy ha mi Jézus Krisztus tanítványai vagyunk, az életünk, küldetésünk, szolgálatunk nem csupa csőd lesz. A világ részéről persze lehetne az is, de Jézus szavában hallunk egy ígéretet: Jézus Krisztus megígérte, hogy megtörténik majd a tanítványokkal, hogy befogadják őket, mint királyi követeket, mint Jézus Krisztus üzenetének elkötelezett hordozóit, továbbadóit.

Miért jelentős ezzel a ténnyel nekünk tisztában lenni? Urunk szava megmelengetheti a szívünket és örülhetünk, mert lesznek olyan emberek,

akik számára örömet jelent majd a megjelenésünk. Nem fog mindenki bosszankodni miattunk. Lesz, aki örülni fog a tanítványoknak és befogadja őket.

Urunk szava még többet is jelent, többről van szó, mint örömteli befogadás. Jézus Krisztus szava még többet tár a tanítványok elé. Nemcsak annyi a tanítványok öröme, hogy nem mindenki utasít el, hanem van, aki befogad minket. Amikor befogad valaki egy tanítványt, akkor sokkal több történik. Erről olvasunk itt. „Aki titeket befogad, az engem fogad be” – mondja Jézus. Vagyis nemcsak arról van szó, hogy lesz könnyű és örvendetes mozzanata is a tanítvány életének, hanem Istennek hatalmas munkája történik majd általatok. Akik titeket befogad, az Jézust fogadja be, aki pedig Jézust befogadja, az Istent fogadja be, aki elküldte Jézust.

Miről van szó? Ti élitek a tanítványi életet, közben emberek befogadnak titeket, és kapcsolatba kerülnek Istennel. Az igazi tanítvány életének a legnagyobb áldása, hogy ahol megjelenik, egy ember közvetlenül kapcsolatba kerül Jézus Krisztussal, általa pedig a mennyei Atyával. Létrejön egy mennyei, örök kapcsolat, emberek kapcsolatba kerülnek Istennel.

Hogy nézett ez ki az első tanítványok életében? Hogyan élték ezt ők? Jézus felkészítette a tizenkettőt, és kiküldte őket. A tanítványok ki is mentek kettesével. Megérkeztek egy galileai faluba. Megálltak a főtéren. Elkezdtek elmondani, miért is mentek oda. Nem kereskedni jöttek, nem ügyintézni érkeztek, nem szép élményeket kívánnak gyűjteni és megnézni a város nevezetes épületeit. A tanítványok azt mondták el, ki, milyen céllal küldte őket. Elkezdtek elmondani: minket Jézus küldött. – Ki az a Jézus, aki titeket küldött? Innen kezdve meghökkentő lehetett a zsidó hallgatóknak, amit Jézusról hallottak: Ő a Messiás, a mi Messiásunk. Ő az Istentől küldött megmentőnk, szabadítónk. Jézust küldte Isten azért, hogy bennünket megmentsen a bűneinkből. Minket ez a Jézus küldött hozzátok, hogy meghívjunk titeket, higgyetek Őbenne, kövessétek Őt, boruljatok le előtte, mint Messiásokat, Uratok, Királyotok, Megváltótok előtt. Ezért jöttünk mi erre a településre.

Mi a tanítványok beszámolójának hatása? Bizonyosan akadtak, akik azt mondták: őket ez az ügy nem érinti, nem érdekli. Az ilyen emberek közönyösen hazamentek. Hadd mondják a magukét a tanítványok, a közönyösöket nem érinti a beszédük.

A Biblia leírásából tudjuk, hogy voltak olyanok, akiket a Jézus Krisztusról szóló hír igen-igen felbosszantott. Ők a legvallásosabbak. Amikor a tanítványok elkezdtek hirdetni Jézusról, hogy Ő a Messiás, az Isten küldötte, akkor ezek az emberek felháborodtak, haragosak lettek. Megjelent az ellenséges indulat, a gyűlölség is. Igen ám, de Jézus a mai igében arról beszél, hogy lesznek olyanok – és ez meg is történt –, akik befogadják a hitvalló tanítványokat.

Tudnunk kell, hogy abban az időben nem építettek olyan szállodákat, kényelmes szálláshelyeket, mint manapság. Ha valaki megérkezett egy településre, akkor a vendégjog alapján vagy befogadták szállásra, vagy nem. Ki fogja a tanítványokat befogadni? Lesz szállásuk, lesz élelmük? Jézus korábban azt mondta: ne vigyetek erszényt. Az erszénybe lehetett volna rakni egy kis elemózsiát. De erszényt nem vihetünk, ne vigyünk ennivalót sem magunkkal, menjünk anélkül? Akkor teljesen ki leszünk szolgáltatva. Igen, pontosan így van. De lesz, aki befogad titeket. Befogadja az üzenetet, amit mondtatok, és befogad majd titeket is az üzenetért. Befogad titeket azért a Jézusért, akiről beszéltetek. Nem magatok miatt fogadnak be, hanem az üzenetért, és Jézusért, aki elküldött titeket. Amikor pedig ez megtörténik, akkor tulajdonképpen már nem is titeket fogad be az illető, hanem azt, aki titeket odaküldött.

Így történt meg, hogy Jézus Krisztus, bár testileg nem volt jelen, mégis belépett egy ember, egy család életbe. Volt, aki így tért meg, így kezdett el hinni, így lett új élete, így kapta a bűnök bocsánatát, az örök élet reménységét. Megjelent két tanítvány, hirdetni kezdte, hogy őket Jézus küldte, az a Jézus, aki... és elmondták mindazt, amit tudnak róla. Akit érdekelt az üzenetük, és Jézus, akitől az üzenetet fülbe sűgva kapták, az befogadta a tanítványokat az üzenetért.

A befogadni kész embereket lehetett hívni az Úr követésére, megtérésre, hitre. A tanítványok bátoríthatták a házigazdájukat, hogy hagyja el a saját gondolatrendszerét, vallási-, és életfelfogását, a bűneit, és mindazt, amit eddig Jézus nélkül tett. Új életre lehetett hívni a háziakat, arra az életre, amelyet Krisztus rendelt, mert Jézus Krisztus rendelése Isten rendelése. Éljetek most már az Jézus akarata szerint.

Két tanítvány átadta az üzenetet, és befogadják őket. Aki pedig őket az üzenetért befogadta, az Jézust fogadta be. Aki pedig Jézust befogadta, az Istent fogadta be, és Istennel lépett kapcsolatba. Nagy jelentősége van tehát annak, hogy a tanítványok előállnak és hirdetik Krisztus evangéliumát.

Pontosan ugyanez a tanítványok életének jelentősége ma is. Csak azok fognak magyar nemzetünkben, mai társadalmunkból, a körülöttünk élő emberekből Istennel kapcsolatba kerülni, akikhez eljut egy-két félelemtől megszabadult, Krisztusról vallást tevő, a szenvedést, az elutasítást is vállaló tanítvány. Amikor kortársaink látják és hallják a mai tanítványokat, némelyek azt mondják majd: érdekel engem amit ezek az emberek hirdetnek. Ők befogadják a tanítványokat az üzenetükért. Kortársaink így kerülnek kapcsolatba Istennel.

Egy igazi tanítvány megjelenésével Isten maga lép be egy ember életébe. Nem így történt velünk, akik ismerjük és követjük Jézus Krisztust? Megjelent egy igazi tanítvány, aki nem félt, és ki merte nyitni előttünk a száját. Elkezdett beszélni arról a Jézus Krisztusról, akit ő megismert. Nem

az történt, hogy valami bizalom támadt a szívünkben és elkezdett érdekelni, amit Ő mond? Lehet, hogy nem értettük pontosan, hogy miről van szó, de érdekelt.

Egy fiatal ember felnőttként mondta el, hogy elkezdett konfirmációi tanfolyamra járni. Sok mindent nem értett. Fontos volt neki a foci, a barátai. Amikor a Szentírásról és Jézus Krisztusról kezdett el hallani, akkor – 15 évesen – valami mérhetetlen bizalom támadt a szívében, és befogadta az üzenetet. Bizalmat szavazott a szívében, a lelkében annak, aki az üzenetet, Krisztus örömhírét közvetítette felé.

Minden mai tanítvány, közöttünk is, csak így lett Jézus Krisztus tanítványa. Valaki, egy másik elkötelezett tanítvány, jött, aki nem törődött az éppen divatos társadalmi áramlatokkal, közfelfogással, korszellemmel, és fújta azt a nótát, amire Jézus tanította: az evangélium dicsőséges üzenetét. Így lettünk mi hívőkké.

Pál apostol pontosan erről írt a korinthusiaknak: Hallottátok az evangéliumot, hirdettük nektek, be is fogadtátok az evangéliumot, amelyben meg is maradtatok, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké, amely által üdvözültök is, ha megtartjátok, amilyen beszéddel hirdette az apostol a korinthusban. Jött egy apostol, elkezdett beszélni, emberek meghalották, befogadták, és kapcsolatba kerültek Jézus Krisztussal, és Isten népévé lettek. Ez ilyen egyszerű. Készít minket Jézus Krisztus, hogy az evangéliummal, a Krisztus ismeretével töltsük be a földet, azokat, akikkel élünk, munkánk révén össze vagyunk bilincselve. Hozzájuk vigyük az evangéliumot. Amikor befogadnak majd, maga Jézus Krisztus fog megjelenni és belépni egy életbe.

Pontosan ez történt Lídiával, akiről az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk. Lídia az első európai megtért. Pál apostol kiment egy folyópart-ra, Jézusról beszélt. Azt olvassuk, hogy Isten megnyitotta Lídia szívét, aki befogadta az üzenetet, és kérlelte az apostolt: „gyere és szállj meg a házamban.”

Jézus pontosan ezt ígéri meg Máté evangéliumában. Elmentek, vizittek az üzenetet, és lesz, aki befogad még a házába is. Akkor én fogok belépni az életébe, akkor Isten kegyelmes munkája fog megjelenni abban a házban. Vagyis az üzenet befogadása és a tanítvány befogadása együtt teszi ki Jézus befogadását.

Ez a te életedben is csak így mehet végbe. Ha itt valaki befogadja Jézust, az csak úgy lehetséges, hogy befogadja az üzenetet, és akármilyen ügyetlen lehet is az a szolgáló, aki az üzenetet éppen hirdeti, mégis befogadja. Ilyenkor maga Jézus és maga Isten jelenik meg a tanítvánnyal együtt. Bárhol beszélsz egy emberrel, hirdeted az evangéliumot, ha befogadja szavaidat, Jézus, sőt, maga Isten fog megjelenni annak az embernek az életében. Óriási távlata van az igazi tanítvány szolgálatának. Mennyei-

eket közvetít. Jézust és Istent képviselik ezek a tanítványok. Ők olyan eszközök lesznek Jézus számára, akik által Ő maga lép be emberek életébe. Ilyen tanítvány lehetsz te is.

Kívánom, hogy mindnyájan éljük ezt át, mert a hívó életnek a legdrágább pillanatai azok, amikor elvisszük az evangéliumot, és egy ember akkor érti meg először életében – egy ember akkor kerül kapcsolatba Jézus Krisztussal.

Pál apostol a 2Timótheusi levél 2. fejezetében képekben beszél a tanítvány életéről. Fáradozó földművesről olvasunk, amikor így írt az apostol: a fáradozó földműves az, akinek először kell részesednie a gyümölcsből. A tanítvány egy fáradozó földművesre hasonlít, állandóan végzi a dolgát, és először ő fog részesedni a gyümölcsből.

Ilyen gyümölcs az, amikor visszük az evangéliumot, és először érti meg valaki Isten kegyelmét, először ismeri fel Krisztus szeretetét. Egy eszmélődő fiatal így mondta el felismerését: hogy ha ez így van, akkor nagyon-nagy dolog, amit Jézus értem tett! Az első felismerés gyümölcse! De csak a fáradozó földműves kapja meg ezt a gyümölcsöt, aki Jézus és az evangélium szolgálatára szánta az életét. Aki arra adta az életét, hogy viszi az evangéliumot és képviseli Jézus Krisztust. Remélem, lesz, aki befogad majd, és egyszer neked fogja először elmondani: Ó, akkor nagyon-nagy dolog, amit az Úr Jézus értem tett. Tanítványként pedig mérhetetlenül fogsz örülni, hogy akinek az örömhírt vitted, megértette és befogadta az üzenetet. Ujjongani fogsz, mert tudod, hogy aki befogadta szavaidat Jézus Krisztussal, Istennel került kapcsolatba. Örülni fogsz, mert valaki megtért, pedig talán nem is mondtad, hogy térjen meg. Elkezdett hinni, pedig nem is nógattad: hidd már el! Csak elmondtad neki, kicsoda Jézus Krisztus, és mit tett üdvösségünkért. Egyszer csak elkezdett hinni, és az első gyümölcs mindig a fáradozó földművesé, a tanítványé, aki munkálkodik.

Jézus Krisztus itt olyan szép ígéretet tesz, hogy aki titeket befogad, engem fogad be. Megígéri az Úr, hogy ott lesz velünk, Ő is ott fog munkálkodni velünk, és mi látni fogjuk, hogy egy ember nemcsak hozzánk – a református egyházhoz – tér, nemcsak a mi követőnk lesz, hanem a Krisztusé, Benne hisz, és dicsőíti Istent.

Aki titeket befogad... Hallhattok majd első hitvallást, ott lehettek majd az első imádságnál, első megértett igénél. Szívből kívánom nektek.

A következőkben a jutalomról olvasunk, mégpedig arról, hogy aki befogad egy prófétát, vagy befogad egy igaz embert... Újra befogadás, de most már kapcsolódik hozzá a jutalom. Figyeljük meg, az egész igeszakasz tendenciája ez: befogadástól a biztos jutalomig.

Jézus olyan emberről beszél, aki befogad egy prófétát azért, mert az próféta. Mi vagy kicsoda a próféta? A próféta a mennyei üzenet átadója. Isten mond valamit a prófétának, a próféta pedig továbbadja. Próféta pél-

dául Illés. Isten szólt Illéshez, Illés pedig továbbadta Isten szavát. Sokszor fájhatott is ezért a feje, de hűségesen továbbadta Isten üzenetét. Ha nem adta volna tovább, akkor nem volna próféta. Ha nem szólt hozzá Isten, és ő mégis Isten üzenetét hirdette, akkor sem próféta. Isten szól, a próféta megérti az üzenetet, és azt adja tovább. Ez a próféta.

„Aki befogad valakit azért, mert az próféta”... Miért fogadja be a tanítványt? Azért, mert próféta, mert Isten mennyei üzenetének átadója. A befogadó így gondolkodik: befogadom őt, mert Istentől hoz üzenetet, Isten beszédét hozza. Jézus arról beszél, hogy a befogadó hallja a beszédet, és felismeri, hogy az Isten beszéde. Ezért úgy dönt magában, hogy elfogadja Isten szavát, és befogadja a prófétát, azért, mert az próféta. Ez a megtérés. Megértem, hogy most Isten szól hozzám. A prófétát befogadja az üzenet, a beszéd miatt, mert mennyei üzenetet ad át.

A másik befogadás, amiről az Úr szól: az igaz ember befogadása. Befogadnak valakit azért, mert igaz ember. Az előbbi a beszéd az üzenet miatt fogad be, most pedig a karakter, a jellem miatt. Befogadnak egy igaz embert. Befogadás a beszéd miatt, és befogadás az életvitel miatt. Az igazi tanítvány beszéde Isten beszéde és az élete Isten szerinti élet. Ezért pedig befogadja valaki. Ha a befogadás megtörténik, a befogadó jutalmat vesz. Jegyezzünk meg jól. Jézus szava szerint, aki befogadja a tanítványát, az jutalmat kap, mégpedig mennyei jutalmat. A mennyben nem közömbös, hogyan viszonyulunk azokhoz, akik az Isten ígését hozzák nekünk, vagy akik Isten akarata szerint élnek. Aki befogadja a tanítványt, az jutalmat kap – itt az elutasítást nem említi az Úr.

A mennyben értéke van annak, ha valaki azonosul egy olyan emberrel, aki Isten ígését viszi, vagy befogad egy olyan embert, aki Isten akarata szerint él. Azért fogadja be, mert Isten szavát hirdeti. Az ilyen befogadás a mennyben értékes. Egy tanítvány befogadása itt a földön közömbös, nem értékes, olykor kifejezetten hátrányos. A mennyben viszont jutalma lesz. Erről beszél az Úr. A tanítványok befogadásának van jutalma, mennyei következménye van.

Ami még szebbé teszi ezt az ígét, és üzenetét: a befogadó ugyanazt a jutalmat kapja, mint a próféta, ugyanazt a jutalmat kapja, mint az igaz ember. Nincs kétféle üdvösség. Nincs külön üdvösség Isten szolgái számára, akik mondjuk a klerikusok, és egy kisebb üdvösség, egy szerényebb jutalom, a laikusok számára. Nem! Egy üdvösség van, és az evangéliumot befogadó ember ugyanazt az üdvösséget fogja megkapni, mint a próféta, vagy mint az igaz ember, bár maga nem próféta, de azonosul vele.

Itt Jézus újra saját életét tanítja. Tanítását a kereszthalála előtt mondta el. Az Úr úgy jelenik meg, mint igehirdető, mint tanító. Ő a próféta és Ő az igaz ember, ő a bűntelen is. Azt mondja: ha valaki Őt befogadja, mint prófétát, mint igazat, ugyanazt fogja kapni a mennyben, ami az övé. A

mennyben ugyanazt kapja, mint ami Jézusé. Ugyanazt az üdvösséget, dicsőséget, atyai szeretetet. – Mindazt, ami Jézus Krisztusé a mennyben. Nincs két üdvösség, kicsi és nagy. Egyfajta teljes üdvösség van.

Különleges, hogy ezt az üdvösséget nem lehet osztani. Odamegy egy próféta, hirdeti Isten üzenetét, és nem feleződik az üdvösség. Az üdvösséget szorozni lehet. Végre valami van ezen a földön, amit ha továbbadunk, akkor nem kevesebb lesz belőle, hanem több. Nem úgy van, hogy kettétörjük azt a bűnbocsánatot, ami eddig a prófétánál volt, és ettől kezdve fele a prófétáé, a másik fele pedig azé, aki befogadta a prófétát. Nem! Ha valaki befogadta a tanítványt, akkor a mennyei jutalom kétszeresére nő! Kétszer akkora lesz a bűnbocsánat. És ha még valaki befogadja, háromszor akkora lesz. – Ez különleges, igazi mennyei-lelki ajándék, ami sokszorozódik. Mindenki teljes mértékben kapja ugyanazt. Vagyis amikor Krisztus üzenetét visszük, és emberek üdvözülnek, térnek meg, és hisznek Jézus Krisztusban, kapcsolatba kerülnek vele, akkor a mi életünk nem lesz kevesebb, a mi üdvösségünk nem fogy, nem lesz kevesebb a bocsánat számunkra, hanem megkaptuk a teljeset, és annak fogunk örülni, hogy egy másik ember is megkapta a teljeset, mindazt megkapta a mennyben, ami Krisztusé. Így teremhet a tanítvány élete harminc annyit, hatvan annyit, száz annyit. Minden befogadás alkalmával így sokszorozódik Isten kegyelme, és árad ez a hatalmas kegyelem.

A 42. versre tekintve pedig, ugyancsak a jutalomról olvasunk. A befogadásnak egy különös, konkrét példáját látjuk. Jézus Krisztus eddig általánosan tanított: aki titeket befogad, engem fogad be. Aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött. Aki a prófétát befogadja, azért, mert próféta, az a próféta jutalmát veszi. Ez általános tanítás. Most konkrét példát hoz az Úr a 42. versben:

Mit jelent az, befogadni? Konkrét példát mond az Úr: „Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony, mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszíteni jutalmát.”

Ebben a versben a befogadás egy pohár víz átadását, a közösségvállalást jelenti. A befogadás egyfajta azonosulást és közösségvállalást jelent. Odaad valaki egy pohár friss vizet a legkisebb tanítványnak... Csak egy pohár vizet, és a legcsekélyebbnek... Jézus ebben a képben minimalizál. A legapróbb mozzanatot próbálja megmutatni, a legcsekélyebb közösségvállalásról beszél. Csak egy pohár vizet a legjelentéktelenebb tanítványnak. Egy pohár víz nem nagy áldozat! A legcsekélyebb törődésről beszél az Úr. A pohár vizet a legkisebb, legjelentéktelenebb tanítvány kapja. Nem annak adják a pohár vizet, akit majd száz év múlva az egyháztörténelem lapjain olvashatnak. Nem. Az a tanítvány kapja a pohár vizet, aki a világon nem számít, de a mennyben igen.

Nagyon apró gesztust, egy jelentéktelen valakinek. Jézus mivel indokolja a pohár víz átnyújtását? Miért adja valaki a pohár vizet? Mi alapján vállal közösséget? Azért, mert a szomjazó Jézus tanítványa. Azért teszi meg, mert aki a pohár vizet kapja, Jézus tanítványa. Jézus tanítványával vállal közösséget, ez a mozgató rugó a lelkében, nem a másik szomjúsága. Azért indul meg a lelke, és keze is, mert a másik Jézus tanítványa. Bár jelentéktelen emberről van szó, csekély dolog, amit megtesz, de neki megteszi, mert felismerte a tanítványt, aki Krisztushoz tartozik, mennyei üzenetet közvetít, és Krisztus akarata szerint él és jár. Ezért ad egy pohár vizet, legkisebb tanítványnak.

A jutalomról pedig azt mondja az Úr: Semmiképpen sem veszi el a jutalmát. A jutalom biztos. Olyan eset nem fordulhat elő, hogy valaki a legcsekélyebb mértékben közösséget vállal Krisztus tanítványával, a mennyben pedig ez értéktelen lenne, ne lenne mennyei jutalma. Ez lehetetlen.

Jézus bátorítja és készíti a tanítványokat: menjetek el, induljatok. Lehet, hogy valaki csak egy pohár vizet fog nektek adni akkor, amikor az egész falu számára megvetendőek vagytok, és nem számíttok. Ha ennyi megtörténik, akkor már befogadtak titeket, azonosultak az üzenettel, amit képviseltek. Ugyanott megjelenik Jézus Krisztus, a pohár vizet nyújtó életében megjelenik Isten az Ő egész üdvözítő művével. Ahol Krisztus és Isten megjelent, ott megjelenik a mennyei jutalom. A legnagyobb, legbiztosabb jutalom követi a közösségvállalás legcsekélyebb jelét. Jézus korában egy pohár víznél csekélyebbet talán nem is lehetett volna mondani.

Isten nem fogja visszatartani semmi esetre sem azt a mennyei jutalmat, amit a tanítvány közvetít. Csodálkozzunk rá erre testvérek! A tanítvány mennyei jutalmat közvetít. Megjelenik egy tanítvány, lehet, hogy éppen szenved, odajön valaki, ad neki egy pohár vizet azért, mert a szenvedő Jézus tanítványa. Isten így munkálkodik egy ember életében, és így jelenik meg a könyörülő ember szívében, lelkében Jézus Krisztus. Így kerül kapcsolatba vele.

Látjuk már miért küldi el az Úr tanítványait. Nélkülözhetetlen, hogy mi, akik itt ülünk, elkötelezett, igazi tanítványokká legyünk. Királyi követekké, kitartókká, akik nem félnek. Fontos, hogy olyanok legyünk, mint a Mesterük. Tanítványok, akik viszik az üzenetet, és vallást tesznek Krisztusról. A megvetések, az elutasítás között, egyszer csak valaki mégis odafigyel a szavukra, befogadja, pohárnyi vízzel segíti a tanítványokat. Közben kapcsolatba kerül Jézus Krisztussal, és mennyei jutalmat, áldásokat és üdvösséget kap. Krisztus mennyei jutalom közvetítésére rendelte tanítványait.

Hív Jézus Krisztus és készíti minket is, hogy a mennyei Király kitartó követe légy, aki nem fél, hanem vallást tesz Uráról. A vallástétel ugyan meghasonlást, megoszlást, feszültséget is okoz, ezért egy ilyen tanítvány

mindig nagy belső küzdelemben él, sokszor éppen szerettei körében. De a küzdelemben mégis mennyei javakat, jutalmat közvetítünk úgy, hogy sok esetben nem is nagyon tehetünk róla.

Hálásak lehetünk mert végigtanulmányoztuk Urunk szavait. Remélem, sikerült megértenünk és nem bonyolultabbá lett az ige. Jézus Krisztus tanítását hallottuk, ami elkötelez bennünket. Nem léphetünk túl könnyedén Urunk szavain. Nem azért történt a heti tanítás, hogy hazamenve elmondhassuk: ilyen vagy olyan volt az ige hirdető. Ezzel nem értünk el célt. Csak akkor ér célba ez az ige, ha felvállalod, hogy mennyei javakat közvetítő tanítvány-életet élsz. Másképp nincs értelme Jézus szavait hallgatni.

Kérlek, a házi feladatot ne felejtsetek! Ellenőrizni sajnos nincs módomban, de újra vegyétek elő Máté evangéliuma 10. fejezetét, és mindazt, amit együtt hallottunk, amire Krisztus együtt tanított, gondoljuk újra végig. Jó lenne, ha mindannyian Jézus előtt imádságban mondanánk ki válaszainkat. Mert nektek nem velem van ügyetek testvéreim, hanem Vele. Ezt a tanítást Ő mondja nekünk. Kérlek, fogadjátok tőle, kötelezze el a ti szíveteket is. Legyetek Jézus Krisztusnak igazi, nagyszerű, XXI. századi tanítványai. Ez az Ő nevét dicsőíteni fogja, és sokaknak mennyei áldást közvetít majd. Ámen!

Imádkozzunk!

Azért magasztalunk, Jézus Krisztus, mert a te szavadban hatalom van. A te szavad képes formálni szívünket, gondolatainkat. A te szavad képes megszabadítani megrögzött elgondolásokból, vélekedésekből, és felszabadítani mindarra, ami kedves neked, ami becses a mennyben.

Könyörgünk, és hálaadással kérünk, hogy mindazt, amire tanítasz, tanítottál ezen a héten bennünket, váljon az életünké. Ha kell, kérünk, Urunk, ismételd még át velünk: csak te, csak velünk.

Kérünk, hadd legyen az életünk mennyei javakat közvetítő tanítvány élet. Olyan élet, amely Isten igéjét hordozza, és amely a te akaratod szerint folyik. És bárha megtörténne, Urunk, hogy éppen ezért, mert mi téged követünk, a te üzeneteidet visszük, befogadnának emberek, és befogadnának téged, és befogadnák a te Atyádat. Kérünk, tedd ezt meg, oly nagy szükség van rá. Mi leszünk a leghálásabbak, a mi szívünkben lesz a legnagyobb öröm, Urunk, ha erre a nagyszerű munkára használsz majd minket.

Kérünk, hogy az evangelizáció most a te számodra velünk ne fejeződjék be, hanem folytatódjék. Hallgasd meg, kérünk, könyörgésünket, és kérünk, teljesítsd kéréseinket reményeink felett.

Ámen.

A Pasaréti Református Egyházközség elérhetősége és rendszeres alkalmaink

Cím: 1026 Budapest, Torockó tér 1.

Lelkési hivatal nyitva tartása: Hétfő - péntek 9-13 óráig

Telefon/FAX: +36 (1) 356 40 19

Honlap: refpasaret.hu

E-mail: gyulekezet@refpasaret.hu

Istentisztelet: vasárnap 8.00 és 10.00, csütörtök 18.00

jeltolmácsolás: vasárnap 10.00

Evangélizáció: a hónap utolsóelőtti vasárnapján 18.00

Úrvacsora: a hónap utolsó vasárnapján

Bibliaórák:

Női: kedd 10.00 és 18.00

Férfi: kedd 18.00

Családos: 3 csoport váltakozva – szombat 17.00

Házaspáros: 2 csoportban 2 hetente szerda 17.00 és 18.00

Ifjúsági órák: szombat 17.00, vasárnap 17.00

Fiatal felnőtt: vasárnap 17.00, kedd 18.30, szerda 18.00, péntek 18.00

Imaközösség: csütörtök 17.00

Kóruspróba: csütörtök 19.10 – 21.00

Gyermekalkalmak:

Gyermek-istentisztelet: vasárnap 8.00 és 10.00

Gyermekmegőrzés a vasárnapi és ünnepi istentiszteletek alatt

Gyülekezeti hittanórák: csütörtök 16.30

Óvodai hitoktatás a Zugligeti és Gesztenyés-kerti óvodában

Iskolai hitoktatás a Budenz úti, Fenyves úti, Fillér utcai, Szabó Lőrinc, Virányos, Zugligeti úti iskolákban

Könyvajánlat

Cseri Kálmán:
Miért engedi Isten?
Felismerték Őt
Mi van a halál után?
Vak voltam – most látok
Gyógyító beszélgetés
Zákeus
Öregem is gyümölcsöző (Bővített kiadás)
Emberek a kereszt körül (Harmat Kiadó)
A kegyelem harmatja (Harmat Kiadó)
Miatyánk (Átdolgozott kiadás) (Harmat)
A négyküllős kerék (Immánuel Kiadó)
Uram, hogy lássak!
Ki a mi Istenünk?
Foltozni, vagy átöltözni?
Szeressétek egymást!
Mit hoz a jövő?
Isten kérdez
Jónás
Pál életútja
Jósáfát
„Amikor eljött a pünkösöd napja...”
Mit ünnepelünk húsvétkor?
Minek az ünnepe karácsony?
A Törvény betöltése...
Újjonnan kell születnetek
A házasság válságai
Noé Istennel járt
Fölkelvén hazament
Hogyan ad Isten győzelmet?
Tudom, kinek hittem (Kálvin Kiadó)
Református hitünk (Kálvin Kiadó)
Pál apostol (Kálvin Kiadó)
A Tízparancsolat (Harmat Kiadó)
Fürödj meg és megtisztulsz (Harmat Kiadó)
József (Harmat Kiadó)

Horváth Géza:	Hét üzeneted érkezett!
Földvári Tibor:	Jézus imádságai Kísértés
Varga Róbert:	Jónás könyve Kik a boldogok? Sámson Lázár feltámasztása
Dr. Sípos Ete Álmos:	Igazat adsz-e Istennek... Ne félj, csak higgy!
Ifj. Alföldy-Boruss Dezső:	Taizé a Biblia mérlegén
Farkas Jánosné:	Sasszárnyakon Most már látok
Hatvani Margit:	Istentől lett ez hit által
Dizseri Eszter:	És beszéld el fiaidnak...
Becsei Tamás:	Természetgyógyász voltam
Paul Humburg:	Az örök kiválasztásról Egy nemes jellem
Alfred Christlieb:	Felülről való hatalom De én imádkozom
Dr. Pálhegyi Ferenc, Dr. Gusztos Erzsébet, Varga Róbert, Dr. Tóth Tamás, Dr. Örley Judit:	Rólatok, értetek, nektek (3. kiadás)